

PLURILINGÜISME

UN DESAFIAMENT PER A L'ESCOLA VALENCIANA

**Les negociacions comencen
amb imposicions de la Conselleria**

Un document 'de mínims' servirà perquè la Plataforma
avaleu les negociacions amb Conselleria

PENSADES

EL MORTER

El compromís de la informació

Joan Blanco

Des que va començar el moviment de rebuig als desgavells de la Conselleria, ara fa quasi un any, STEPV s'ha esforçat que tothom tinguera els elements d'anàlisi suficients per a decidir sobre la seua participació en les mobilitzacions.

Hem tingut clar que aquest esforç s'havia de fer, que calia democratitzar la informació. Per això, hem afirmat que des del nostre web o des de la premsa escrita -revista Alliolí o comunicats- havíem d'oferir de manera permanent als treballadors i treballadores tota la informació disponible, amb l'únic objectiu de garantir que eixa informació arribara sense limitacions.

La informació facilitada pel Sindicat, però també la d'altres membres de la Plataforma per l'ensenyament públic, ha enriquit la participació de persones i col·lectius. I la plataforma ha estat clau a articular eixa participació per que ha estat capaç de sumar la diversitat, construint una veu singular i unitària.

Enfront, l'administració va intentar dividir les negociacions per sectors educatius: sindicats, associacions de pares i mares, direccions dels centres, alumnat... STEPV -que mai va ser convocat a cap reunió bilateral per Conselleria- va defensar que l'organització convocant de les mobilitzacions, la plataforma, tinguera una única veu.

Més i millor informació és, també, més i millor participació. I qui participa de la mobilització es guanya el dret a participar de les decisions. Així diguem que *en la mobilització i en la negociació*

compartim decisions. És un compromís que assumim, no un lema per a un cartell electoral. No existeix informació reservada, tota la informació que rebem la trasludem, immediatament, al professorat. És seua.

No pretenen que altres organitzacions es comporten com nosaltres. Cadascuna és lliure de decidir el seu model. Però no anem a renunciar a la nostra forma d'entendre el sindicalisme per copiar la d'altres.

Més i millor informació és, també, més i millor participació. Qui participa de la mobilització es guanya el dret a participar de les decisions.

En aquest procés, alguna organització està obsessionada amb STEPV, i les seues publicacions en són una bona prova. A base d'estirar o constrenyir la realitat -com un xicle- o presentar parcialment les nostres posicions, es vol transmetre la imatge d'un Sindicat que no aprecia la unitat. No anem a contestar amb la mateixa moneda. Nosaltres no tenim cap posició que ocultar. Tot allò que diem i fem està a la nostra revista i al nostre web. Dia a dia, tot està a la vista. Qui ha de parlar és el professorat. No ens dedicarem a fer antisindicalisme.

Hem fet nostra la unitat, però una unitat sòlida necessita estar cimentada amb la informació més ampla. No la confundirem amb la uniformitat.

PA I ROSES

Treballar en la privada

Maria Lozano Estivalis

Deia Agnes Heller que hauríem de pensar i actuar com si estiguérem en una democràcia real, on la valentia fonamental no és l'heroisme militar sinó el valor cívic. En les actuals relacions laborals ens fa falta molt d'això. Però com sostindre aquesta postura en aquelles empreses l'organització i la ideologia de les quals acaben emparant obertes discriminacions? És el cas de molts centres educatius privats o concertats on treballar no és gens fàcil, i no per les tasques, de docència o d'administració i serveis, sinó pel clima en què es desenvolupa el treball diari.

Les decisions de la direcció solen estar prenyades d'arbitrarietats i els espais per a la discrepància, quan n'hi ha, estan coberts per una espessa boira d'autocensura. Només cal fer una ullada a la situació en què es troben treballadors i treballadores en aquestes

El més demolidor és la sensació d'aïllament, inseguretat i pèrdua amb què qui hi treballa sol topar prompte o tard

institucions quan han d'organitzar la seua representació sindical per a adonar-se que alguna cosa no funciona en el sistema democràtic. D'una banda, han d'esquivar amenaces, coaccions i tot tipus de pressions psicològiques d'aquells que pretenen debilitar la veu col·lectiva del personal del centre. De l'altra, algunes lletanies —“els amos del centre poden decidir el que millor els sembla”, “si no t'agrada te'n vas” o “t'estàs buscant l'acomiadament”— actuen com una llosa en la iniciativa de molts. I què dir-ne, dels perversos: “estàs posant en risc el nostre projecte” o “no mossegues la mà de qui et dona menjar”.

Amb tot, el més demolidor és la sensació d'aïllament, inseguretat i pèrdua amb què qui hi treballa sol topar prompte o tard. Per això, és fonamental l'intercanvi d'idees i accions entre les persones que treballen en l'ensenyament privat. Cal articular discursos comuns que revaliden la postura sindical com a espai de creació, denúncia i defensa, i recuperar la dignitat col·lectiva que es pretén segrestar a força de falses premisses. Urgeix defensar els drets laborals i les llibertats, i actuar com si en aquests centres es respectaren. Però perquè per als qui hi treballen puguem actuar amb coratge cívic cal teixir xarxes de suport polític i sindical.

Com sempre, el silenci —de la gent de dins, però també de la de fora— n'és còmplice. Comencem a trencar-lo?

A LA PORTA DE L'AULA

Crisis (més d'una)

Carme Miquel

Seria important esbrinar quina és la percepció que té la gent jove sobre la tan noticiada crisi econòmica mundial que vivim. Seria bo saber si es pregunten pel seu abast i per les causes que la produeixen i si cerquen alternatives per superar la situació. Perquè entendre de manera crítica el món en què vivim i desenvolupar capacitats per intervenir-hi de manera positiva és una premissa que ha de considerar qualsevol enfocament educatiu.

Dins d'aquest plantejament de coneixement del món i anàlisi de la crisi actual, pot ser útil la reflexió sobre el que suposen les hipoteques porqueria i les hipoteques en general, per tal d'arribar a analitzar el funcionament del sistema financer, que crea els diners del no-res, que compra i ven diners que no responen a un producte concret. Un sistema que per a seguir funcionant necessita que consumim molt de tot, que necessita que ens endeutem per a cobrar-nos més cars els nostres deutes. Un sistema que no es basa en el valor real de les coses, sinó en la lògica del màxim benefici sense preocupar-se de les conseqüències que puga produir. Però el fet és que les conseqüències afecten tota la humanitat. Per exemple, no es pot ignorar que el nivell extraordinari de desigualtats socials existents són conseqüència de l'esmentat sistema econòmic, el qual manté

El sistema es basa en la lògica del màxim benefici sense preocupar-se de les conseqüències que puga produir

les tres quartes parts de la població mundial per davall dels límits de la pobresa i propicia que el 80% dels recursos naturals siguin consumits només pel 20% de la població.

El consum d'aquests recursos està accelerant-ne l'esgotament, especialment dels recursos energètics d'origen fòssil. La seua explotació sense límits, alhora que amenaça la continuïtat del mateix sistema econòmic, ha produït el problema ecològic més greu: el canvi climàtic. El canvi en el clima és una conseqüència del model de vida, un avís que estem vivint per damunt de les nostres possibilitats, que el planeta Terra no pot suportar el nostre consumisme. Només cal pensar que si tota la població mundial consumira el mateix que un europeu mitjà, es necessitarien entre tres i vuit planetes per a produir els recursos suficients i per a absorbir els residus generats. En conseqüència, per a aturar el canvi climàtic cal canviar el model econòmic dominant.

En definitiva: la crisi econòmica, la crisi social i la crisi ecològica tenen un mateix origen i necessiten una mateixa resposta. L'educació hauria de contribuir que la gent jove trobe i aplique les respostes adients.

EL PARDAL

Josep Herrero

DES DEL SUD VALENCIÀ

Erasmus

Tudi Torró

Quan creus que ja s'acaba torna a començar... Això canta Raimon i continua sent així. Malauradament, en aquest país nostre, encara no s'ha acabat un conflicte i en comença un altre, que no és nou. És la faena del matalafer: fer i desfer. Que si s'ha de considerar o no la titulació en filologia catalana, que si el valencià és idioma propi diferent del català com diu l'Estatut d'Autonomia... És tan lamentable patir uns governants tan ignorants que ens fa vergonya acceptar que els tenim. Ens cansa molt haver de contraargumentar contínuament, però clar, ja no és el que diu la premsa que diuen. Ara també podem veure'ls en la seua salsa. ¿Heu vist i escoltat la secretària autonòmica d'Educació, Concha Gómez Ocaña — recomane que visiteu el video en *youtube*—, dir que parla en català perquè no sap parlar en valencià? Amb una barbaritat acadèmica com aquesta, què més podem esperar de la *número dos* de la Conselleria d'Educació?

¿Heu vist i escoltat la secretària autonòmica d'Educació, Concha Gómez, dir que parla en català perquè no sap parlar en valencià?

No passaria gran cosa si només fóra cosa d'ella i de la gent del seu equip. Però el problema està al carrer, a l'escola, a les universitats... Per il·lustrar-ho us contaré una anècdota real. Un dia, el fill d'una amiga meua, un estudiant universitari, va arribar tard a classe. En entrar-hi es va disculpar en valencià per la seua tardança. El seu professor, tot comprensiu, li va contestar amb un somriure: "Estos Erasmus...". Des d'aleshores els companys del fill de la meua amiga han optat per rebatejar-lo com a Erasmus. Tot un avís per a navegants. El professor, que no havia entès les paraules en valencià que li havia dirigit el jove... estava convençut que es tractava d'un alumne estranger! Forasters vindran que de casa ens trauran.

Però bé, no sigam tan negatius que no tot està tan malament, les coses difícilment poden empitjorar. Per això, ara que hem començat un nou any us confesse el que he demanat als Reis Mags, perquè són mags, poden fer màgia i dur-nos una mica de seny: que l'educació valenciana comence a surar, que en la primera fila estiga l'alumnat, el professorat, les famílies i totes les persones que fan possible que cada dia, quan s'obrin les portes de l'escola, comence l'espectacle de l'educació. Per a aprendre coses noves, conviure amb els companys i les companyes, ser capaços de crear en les escoles espais de convivència i d'aprenentatge... I perquè els polítics, els que ens governen, facen el paper que els pertoca.

TEATRES DE L'ESCOLA

L'experiència de la unitat

Jaume Martínez Bonafé

El que vam viure les darreres setmanes de 2008 en moltes escoles, molts instituts i moltes facultats és l'experiència de la unitat, i amb la unitat, també l'experiència de l'autoritat, la força d'una veu popular reconeguda en què ens reconeixem. En les dues multitudinàries manifestacions —la del moviment estudiantil contra la colonització capitalista de la universitat, i la del moviment docent i ciutadà contra la barbàrie despòtica, la burrera mental i la manipulació de la gestió política de l'educació— vaig viure una mateixa sensació: més enllà dels objectius concrets i tàctics de cada lluita, cadascú de nosaltres s'adonava que l'agregació política no era sols quantitativa. Estàvem *vivint* i no sols *acudint*, cadascú era necessari perquè el cicle mobilitzador en el qual ens trobàvem havia nascut també del desig i la voluntat singular de cadascú de nosaltres, que ara érem molts, que ara érem moltes.

Coincidisc amb Reinhard Kühnl — *Sociedades en transformación*, editorial Germania— que la possibilitat d'un altre món —que per a mi és la possibilitat d'una vida lliure, asossegada i plena de goig i de desig— sols és possible si la política quotidiana ens transmet l'experiència que ens movem cap a eixes formes de vida. Les

Sabem que la unitat que hem pogut viure aquests dies suposava alguna cosa més que la suma d'unes sigles. Era la multiplicació del desig

ocupacions de facultats universitàries, les assemblees, els debats a l'aula o les reunions de pares, mares i profes a l'institut, els soparets, les tancades i les cartellades — només parle del que puc narrar de la meua experiència— han estat espais plens de coratge, i per això espais encoratjadors. Mireu el que ens diu el mateix Kühnl: "Quienes nos dedicamos a enseñar deberíamos formar ciudadanos expertos, adultos, llenos de curiosidad intelectual y dispuestos a actuar. Pero antes deberíamos tener nosotros mismos esas vivencias. Porque una cosa es clara: los inteligentes hacen inteligentes; los buenos hacen buenos y los valientes hacen valientes (*Variaciones sobre Brecht*)".

Hi ha hagut també un bon treball de les organitzacions sindicals, els moviments socials, ciutadans, pedagògics. No tant dels partits polítics, certament, però tampoc demanarem ara als que porten tant de temps ocupats per les poltrones del poder que es molesten en fer recerca activista. Em conforme avui amb que les direccions sindicals i altres lideratges sàpiguen acaronar, mimar i acompanyar aquesta experiència de la unitat. Tots i totes sabem que la unitat que hem pogut viure aquests dies suposava alguna cosa més que la suma d'unes sigles. Era la multiplicació del desig.

EDITORIAL

Plurilingüisme sense trampes

Els darrers mesos hem assistit a un seguit d'actuacions de la Conselleria per a impartir en anglés l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania. L'ocurrència inicial de burlar la impartició de la matèria i maniobrar al servei d'interessos partidistes, ha anat derivant, improvisació rere improvisació, en una suposada aposta "per l'aprenentatge de l'anglés en el marc d'un model d'ensenyament plurilingüe".

STEPV aposta perquè l'alumnat, en acabar els ensenyaments obligatoris, domine les dues llengües oficials i una llengua estrangera, com a mínim. Però, rebutgem que es manobre amb l'ensenyament de les llengües estrangeres per a obstaculitzar la impartició de Ciutadania, o per a amagar els dèficits del nostre sistema educatiu. Aquests programes, que han de ser decidits per cada centre, amb suficient professorat i sempre considerant les competències lingüístiques de l'alumnat, s'han d'iniciar en les primeres etapes, infantil i primària.

Reclamem una negociació real sobre la implantació d'un model plurilingüe. En aquest marc, ja hem expressat el compromís per a treballar conjuntament en la difusió del *Pla per l'Escola Plurilingüe*, presentat per l'entitat cívica Escola Valenciana en desembre passat. Aquest pla senta les bases per a potenciar amb realisme les capacitats lingüístiques de l'alumnat en les dues llengües oficials i en una tercera llengua, a partir dels

quatre anys, un procés que caldria incrementar de manera paulatina en cursos posteriors. En aquest pla, la formació del professorat és una peça fonamental per tal que, al final del procés, la totalitat del professorat dels nivells bàsics estiga capacitada en tres llengües.

Però, en les actuals circumstàncies, és impossible garantir les competències lingüístiques de l'alumnat. Per a assolir el trilingüisme, és clau consolidar i partir del bilingüisme i la potenciació dels programes d'ensenyament en valencià o d'immersió lingüística.

Sorprén que mentre els distints agents educatius aporten propostes al debat, el conseller i la seua secretària autonòmica continuen insistint —malgrat les sentències judicials— la plena vigència de Ciutadania en anglés, amb una actitud que dificulta el procés de negociació global amb la comunitat educativa. Bé faria el conseller declarant la suspensió definitiva de l'ordre sobre Ciutadania: seria el millor gest amb que podria demostrar la seua voluntat negociadora.

Nosaltres no participarem amb la política d'aparador de Font de Mora, ni acceptarem una reduccionisme que, des d'un fals model plurilingüe, pretenga convertir-se en un model bilingüe castellà/anglés. Si hi ha voluntat, negociarem, però si l'aprenentatge de les llengües es redueix a una estratègia propagandística, el conseller ens trobarà enfront.

ALL

A l'Ajuntament de Torrent que ha aprovat, amb el vot en solitari del PP, la cessió de 5.000 metres quadrats a una universitat privada. Alhora, amb 75.000 habitants, només té, per exemple, una escola infantil pública, i no és municipal, sinó de la Generalitat.

OLI

Per a la revista SAÓ, referent de la nostra cultura durant els últims 32 anys, que sobtadament s'ha vist sorpresa amb l'anulació de tots els contractes que la Conselleria d'Educació mantenia amb la revista per a la seua difusió en centres escolars i biblioteques, abocant-la al tancament.

ÈPOCA IV - Núm. 221 - Febrer 2009 - SINDICAT DE TREBALLADORS I TREBALLADORES DE L'ENSENYAMENT DEL PAÍS VALENCIÀ. INTERSINDICAL VALENCIANA (STEPV-IV)
DIRECTOR: Joan Blanco · **CAP DE REDACCIÓ:** Rafa Miralles · **COORDINACIÓ:** Rosa Roig · **COL·LABORADORS:** Marc Candela, Antoni Cerdà, Sonia Ibañez, Xavier Izquierdo, Jaume Llopis, Vicent Mauri, Joan Pérez, Paco Tortosa · **PRODUCCIÓ:** Pep Ruiz · **DISSENY I MAQUETACIÓ:** Gràcia Ausiàs, Jordi Boluda, Amadeu Sanz · **CORRECCIÓ LINGÜÍSTICA:** Toni Soriano · **ADMINISTRACIÓ, REDACCIÓ I PUBLICITAT:** Juan de Mena, 18, baix. 46008 València. Telèfon 96 391 91 47 · Fax 96 392 43 34 · alliolli.stepv@intersindical.org · www.intersindical.org/stepv · **IMPRIMEIX:** Bronte Graf, S. L. · Cullerers, 18. Alaquàs. · T. 961515017 · **TIRATGE:** 15.000 exemplars · **ISSN:** 1576-0197 · **DIPÒSIT LEGAL:** V-1.454-1981 · **FRANQUEIG CONCERTAT:** 46/075 · **INTERINDICAL VALENCIANA - ALACANT:** Glorieta P. Vicente Mogica, 5-12. 03005 · T. 965985165 · **ALCOI:** Oliver, 1-5º. 03802 · T. 966540602 · **ALZIRA:** Avgda. Luis Suñer, 28-4t. p. 16. 46600 · T. 962400221 · **BENICARLÓ:** Plaça de l'Ajuntament, 3. 12580 · T. 964465283 · **ELX:** Maximilià Thous, 121-b. 03201 · T. 966225616 · **CASSELLÓ:** Marqués de Valverde, 8. 12003 · T. 964269094 · **GANDIA:** Sant Pasqual, 13 - 1r dta. 46700 · T. F. 962950754 · **VALENCIA:** Juan de Mena, 18. 46008 · T. 963919147 · **XÀTIVA:** Portal del Lleó, 8, 2ª. 46800 · T. 962283067 · **UNIVERSITAT D'ALACANT:** Edifici Germà Bernàcer, b. Tel. 965909512 · **UNIVERSITAT JAUME I CASTELLÓ:** Ed. Rectorat. Campus Riu Sec. Tel. 964728812 · **UNIVERSITAT DE VALENCIA:** Blasco Ibáñez, 21. Tel. 963983018 · **UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE VALENCIA:** Camí de Vera, s/n. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT MIGUEL HERNÁNDEZ (ELX):** Maximilià Thous, 121 b. Tel. 966225616 · **UNIVERSITAT CARDENAL HERRERA-CEU:** Alfara del Patriarcat. Tel. 963877046 · **UNIVERSITAT CATÒLICA SANT VICENT FERRER:** Godella. Tel. 963877046

FUNCIÓ PÚBLICA

El País Valencià lidera la desocupació de tot l'estat

Allioli

Les dades sobre la incidència de l'atur durant el mes de gener tornen a situar el País Valencià en una situació preocupant, al capdavant de totes les comunitats autònomes. Un total de 31.021 noves persones desocupades, amb un increment del 8,67% respecte al més anterior, situa el total d'aturats valencians en uns 390.000. L'increment interanual de 155.595 persones des de gener de 2008 representa un creixement del 66,71%. En el conjunt de l'estat, l'augment de la desocupació de desembre a gener s'ha establert en un 6,35%, més de dos punts per davall del País Valencià.

Mobilització social massiva

Intersindical Valenciana, que situa com a principal responsable d'aquesta situació la Generalitat, exigeix al Consell que faça ús de totes les seues competències per fer-hi front amb seriositat i rigor: "Cal invertir en polítiques actives, potenciar el teixit productiu i els serveis públics, i millorar les prestacions socials a les persones desocupades". La Intersindical considera que "hi ha molts expedients de regulació d'ocupació injustificats, que han de ser desaprovatats per l'autoritat laboral". D'altra banda, assegura, "la concertació social dels darrers anys no ha servit per a encarar la crisi, sinó que ha estat un xec en blanc al govern valencià, que s'ha trobat amb les mans lliures per a dur a terme la seua política econòmica i social".

La Intersindical aposta per una mobilització social massiva, "per a exigir l'activació de les mesures i els instruments en poder de la Generalitat que afavorisquen els sectors més desprotegits, milloren els serveis públics i les condicions del conjunt de la societat. L'administració ha de potenciar el teixit industrial valencià i destinar recursos a la recerca, el desenvolupament i la innovació".

La Intersindical considera que "ha arribat el moment de passar pàgina de l'actual model de creixement econòmic, basat en la construcció i els serveis, responsable principal de l'extrema gravetat de la crisi al País Valencià".

On ha quedat la rendibilitat dels plans de pensions del funcionariat?

La crisi precipita l'acumulació de pèrdues en els fons de gestió privada aprovats amb el suport de CCOO i UGT

La majoria sindical de la mesa general de la funció pública signava en 2005 un acord pel qual es destinava un 0,3% de la massa salarial del personal que treballa en la Generalitat a un fons de pensions. Els representants de la Intersindical s'hi van oposar, en considerar que aquests diners s'havien d'incorporar a les nòmines, el salari directe que tothom percep. Altres organitzacions sindicals van apostar pel pla de pensions, que garantiria —segons argumentaven— les futures jubilacions. La Intersindical va arribar a plantejar la necessitat de convocar un referèndum vinculant, perquè el personal afectat decidira sobre la destinació dels seus diners, una iniciativa a què l'administració i els altres sindicats es van oposar.

Un fons qüestionat

El fons de pensions, que des d'aleshores no ha experimentat cap avanç en la seua gestió, ha anat incrementant-se durant aquests anys a costa de retallades en les percepcions salarials

directes del personal. Però l'esclat de la crisi econòmica ha precipitat que l'eufòria inicial d'alguns portaveus sindicals, que insistien en "l'imparable creixement dels beneficis", haja derivat en un pessimisme rotund, en comprovar les pèrdues dels guanys

acumulats en l'anterior període. A l'estat espanyol, el fons més conegut és el que gestiona les aportacions obligatòries del personal funcionari de l'administració general de l'estat, unes 574.000 persones. En finalitzar el tercer trimestre de 2008, el fons dis-

Intersindical Valenciana trasllada les seues propostes sobre la crisi als partits polítics

En les darreres setmanes, la Intersindical s'ha reunit amb Iniciativa del Poble Valencià, Esquerra Unida del País Valencià, Esquerra i Bloc Nacionalista Valencià per intercanviar informació i opinions sobre la crisi que travessa el País Valencià i les diverses propostes dels partits i del sindicat per fer-hi front. En les reunions s'ha coincidit a criticar l'actuació del govern valencià davant la crisi, marcada per la presentació de diversos plans que, en un cas, ja esta-

ven inclosos en els Pressupostos del 2009 o bé no tenien cap partida pressupostària per tirarlos avant. Una política d'aparador que no ataca els problemes ni aporta solucions més enllà de la pura propaganda. Els partits s'han oferit a treballar conjuntament i a traslladar les iniciatives de la Intersindical a les institucions on tenen presència. En els propers dies Intersindical Valenciana continuarà la roda de reunions amb altres partits polítics.

posava d'un valor patrimonial de 341 milions d'euros. El fet que el 26% del pla s'invertisca en borsa ha provocat una significativa devaluació del 6,64% entre gener i setembre de 2008, més de 22 milions d'euros. D'aquesta manera, d'una rendibilitat històrica anual del 5,82%, a finals de 2005, s'ha passat a només l'1,73%, i totes les estimacions coincideixen a preveure pèrdues més elevades a finals de 2008. A més, les quantitats aportades pels altres vora dos milions i mig d'empleats i empleades públics, també acumulen pèrdues.

La banca, amb els sindicats

Els qui no perden diners amb el fons de pensions del funcionariat són els seus gestors els quals —amb rendibilitat o sense— perceben puntualment el percentatge estipulat en l'acord que, en el tercer trimestre de l'any passat, es traduïa en 383.000 euros. La societat de gestió Gestión de Previsión y Pensiones, participada pel BBVA —amb un 70%— junt amb CCOO i UGT —que es reparteixen a mitges l'altre 30%— continuen decidint sobre uns diners descomptats obligatòriament al personal empleat públic, sense consultar-li-ho.

En aquest context, la premsa econòmica (Expansión, 21/12/2008), informava que amb la crisi els fons de pensions del país de l'OCDE han perdut un total de 2,5 bilions d'euros —1,4 només en la part corresponent a les pensions d'empresa—, i han acumulat pèrdues entre gener i octubre per valor del 20% del seu patrimoni.

Contra la crisi, cap a la vaga general

"Contra la crisi i pels drets socials", milers de persones es van manifestar, el 31 de gener a València, Alacant i Castelló, convocats per la Plataforma contra la Crisi i els Drets Socials, que agrupa distintes organitzacions. La Plataforma que s'oposa que la crisi "l'acaben pagant els de sempre" i es tanquen les empreses, va promoure en 2008 altres mobilitzacions contra la directiva europea del retorn i la de les 65 hores. La Plataforma estudia la convocatòria de noves iniciatives que donen continuïtat a la mobilització, "que ha de tindre a l'horitzó la convocatòria d'una vaga general". Foto: ARXIU

La Llei de la Funció Pública Valenciana es trametrà en 2009

La defensa dels serveis públics i els drets laborals, principals exigències de la Intersindical

Allioli

La Conselleria de Justícia i Administracions Públiques ha presentat el projecte de Llei de la Funció Pública Valenciana a la mesa general. La nego-

ciació ha d'acabar abans de març, per a obtenir els informes preceptius del Consell Econòmic i Social i del Consell Jurídic Consultiu i aprovar la llei en un ple del Consell, previsiblement a finals

d'abril. D'acord amb aquestes previsions, les Corts Valencianes l'aprovaran durant el segon període de sessions de 2009. Intersindical Valenciana, que ha presentat esmenes al projecte de llei,

està treballant amb els sindicats CAT i IGEVA per presentar-hi conjuntament noves propostes. La Intersindical ha rebutjat les posicions de l'administració, que al·lega el "mal moment econòmic", per a oposar-se que la normativa incorpore millores per als serveis públics, l'atenció a la ciutadania i les condicions laborals del personal de les administracions públiques. El sindicat ha insistit en la necessitat de complir tots els compromisos adquirits en els acords signats pels sindicats i la mateixa administra-

ció: "La transcendència de la llei, que ha de perdurar en el temps, necessita el màxim consens entre els sindicats i partits polítics. Cal apostar per uns serveis públics, de titularitat pública, que posen fi a les externalitzacions i privatitzacions i amb les contractacions discrecionals al marge dels principis d'igualtat, mèrit i capacitat".

La Intersindical ha encetat una campanya d'informació per reclamar la participació de totes les treballadores i els treballadors afectats.

Les negociacions comencen amb incompliments i imposicions de la Conselleria

El Sindicat denuncia Educació per imposar els tribunals sobre la inspecció

Les ja històriques mobilitzacions del primer trimestre van forçar l'administració a rectificar la seua actitud d'imposició i menyspreu cap a la comunitat educativa valenciana. La inevitable reculada de Font de Mora i el govern valencià del Partit Popular davant el clamor popular era el pas previ per a que el nou any s'iniciara amb una autèntica negociació, mitjançant el diàleg i el pacte, per a superar la confrontació entre la conselleria i l'escola valenciana. En aquest marc, la negociació entre la Plataforma per l'ensenyament públic i les autoritats educatives hauria de culminar amb un acord a mitjans de febrer, d'acord amb els terminis establerts. Aques-

tes negociacions han de possibilitar la signatura d'acords sobre qüestions clau per al futur immediat, com ara la inspecció educativa i la direcció dels centres, la catalogació lingüística dels centres de secundària, la revisió de les plantilles docents, els models plurilingües i els plans d'innovació, el mapa escolar i els processos de matriculació. Aquests són els punts que la plataforma va exigir negociar.

En el transcurs de la negociació, STEPV ha advertit que l'administració està incomplint els acords sobre la inspecció educativa, "en no convocar un procés selectiu transparent i allunyat dels interessos polítics, que respecte els principis constitucionals d'igualtat, mèrit i capacitat". En aquest sentit, la secretària autonòmica, Concha Gó-

mez, ha imposat el nomenament directe per l'administració dels cinc membres del tribunal. El Sindicat, que seguirà denunciant els incompliments i imposicions de la conselleria, ha recordat que la Plataforma per l'ensenyament públic "analitzarà l'estat de les negociacions i els compromisos signats i establirà, si cal, un nou calendari de mobilitzacions".

A més dels punts establerts per la Plataforma, STEPV ha exigint negociar també altres assumptes: condicions laborals del professorat Interí, salut laboral, normes d'inici de curs i funcionament de centres, transformació places de primer cycle d'ESO als instituts i centres Formació de Persones Adultes (FPA), jornada continuada, oferta d'ocupació pública, organització i funcio-

nament de les escoles oficials d'idiomes, centres d'FPA, conservatoris i escoles d'art i superior de disseny, retribucions del professorat i normatives de desplegament de la LOE.

En la presa de decisions, ha indicat el Sindicat, "mantindrem obertes de manera permanent les vies de la informació i la participació, tant del professorat com del conjunt de la comunitat educativa".

L'administració està incomplint els acords sobre la inspecció educativa

Les assemblees confirmen l'ajornament de la vaga i el manteniment de la unitat

Un document 'de mínims' servirà perquè la Plataforma avalue les negociacions amb Conselleria

Allioli STEPV va convocar, en les diferents comarques del País Valencià, una roda d'assemblees de treballadors i treballadores en les què va explicar la decisió d'ajornar la vaga convocada inicialment per al 17 de desembre. Les assemblees van confirmar majoritàriament el suport a la Plataforma en defensa de l'ensenyament públic, tot i que la decisió d'ajornar la vaga va ser "precipitada". Si la convocatòria s'haguera mantingut, es va argumentar en

les assemblees, la protesta hauria estat un èxit que haguera deixat en millor posició la Plataforma per arrancar compromisos en el procés de negociació.

Tot i això, es considera positiu el manteniment de la unitat de la plataforma i es demana als seus membres negociar, "amb una sola veu", el conjunt de les reivindicacions. El professorat assistent a les assemblees ha estudiat els documents de l'STEPV, que concreten els punts de la plataforma i

amplien la negociació a d'altres punts necessaris per millorar el sistema educatiu valencià. Per encarar la negociació, s'ha demanat a la Plataforma que dispose d'un document de mínims en cadascun dels punts per tal d'avaluar globalment el procés en acabar la negociació, el 16 de febrer, i impulsar, si cal, noves mobilitzacions.

El Sindicat va convocar també assemblees d'equips directius, les quals van confirmar, tot i valorar positivament l'acord retributiu, algunes rei-

vindicacions pendents, com la necessitat de revisar les plantilles dels centres i adequar-les a les noves necessitats, l'increment de les hores de dedicació als equips directius i la dotació de personal administratiu en els centres d'infantil, primària, educació especial i de formació de persones adultes. Aquestes assemblees també han exigint la democratització i la transparència en la renovació de les direccions i el cobriment immediat de les baixes.

La Plataforma critica la paràlisi de les negociacions

Per a la comunitat educativa, les respostes de l'administració són "insatisfactòries"

Allioli La Plataforma per l'ensenyament públic s'ha reunit el 6 de febrer per a analitzar el procés de negociació. La plataforma ha resumit en un document els mínims necessaris en cada punt de la negociació, un text que s'ha traslladat als responsables d'Educació.

La plataforma entén que la negociació "no és positiva", perquè cap dels temes plantejats ha obtingut una resposta satisfactòria de l'administra-

ció. Tot i això, la plataforma manté oberta la negociació fins el 15 de febrer. La plataforma ha reiterat a la conselleria la necessitat que plantege elements de confluència que permeten una eixida satisfactòria al conflicte.

La Plataforma ha recordat la necessitat de reunir-se, abans del 20 de febrer, amb la secretària autonòmica d'Educació per a resoldre tots els temes pendents:

■ Inspecció. Cessament immediat dels inspectors i inspectores accidentals. Sorteig dels tribunals de baremació dels mèrits. Requisit lingüístic: mínim, certificat de capacitat.

■ Catalogació lingüística. Aplicació, des de setembre de 2009, d'una moratòria inferior a dos anys, tot i garantint que el professorat de les línies en valencià té la capacitat. Garantia en els procediments de

provisió: concurs de trasllats i comissions de servei. Formació del professorat en els mateixos llocs de treball.

■ Matriculació equilibrada de l'alumnat. Reconeixement de les al·legacions del consell escolar valencià. Nou decret d'admissió en 2008/09.

La negociació, fins al 5 de febrer

■ 12 de gener. El Secretariat de l'STEPV acorda l'acció sindical dels propers mesos i un document que concreta els punts de la Plataforma

■ 13 de gener. La junta de portaveus acorda el calendari de negociació sobre els punts del manifest de la plataforma. El Sindicat adverteix que si no hi ha un canvi d'actitud de la Conselleria proposarà reprendre les mobilitzacions.

■ 15 de gener. Primera mesa sectorial sobre un punt del manifest de la plataforma. Conselleria no es compromet a acceptar cap proposta rellevant per traure la inspecció de la confrontació política.

■ 15 de gener. Nova sentència del Tribunal Superior de Justícia que invalida la presència del professor d'anglès a l'aula i anul·la totes les actuacions de l'administració sobre Ciutadania. STEPV exigeix a la conselleria la retirada de l'ordre sobre la impartició de Ciutadania en anglès.

■ 28 de gener. El Tribunal Suprem tomba l'objecció a Ciutadania i aïlla encara més al govern valencià. La sentència unifica criteris i desautoritza les famílies objectores a impedir l'alumnat entrar a les classes, com passa en alguna comunitat autònoma. El Suprem entén que "no hi ha intromissió" en l'educació moral de les famílies.

■ 3 de febrer. La Plataforma condiona la convocatòria de la vaga al resultat de les negociacions durant la setmana.

■ 5 de febrer. En la mesa sectorial, STEPV demana que la catalogació lingüística es faci en setembre de 2009 i negociar un "pla de xoc" de formació del professorat. Conselleria no es compromet a res.

016

Telèfon d'ajuda
Dones maltractades

ENSENYAMENT

Una oportunitat per a l'**FPA**

El Consell s'excusa en el finançament i no destina més recursos salarials

Albert González (www.albertgonzalez.net)

Joan Vicent Pérez Albero

Fa poc vaig llegir a *El País* el reportatge "Los modelos sociales de Europa y EEUU se miden en la crisis", on Poul Nyrup Rasmussen, exprimer ministre danés, sosté que "no és una coincidència que els estats de benestar més forts, les societats escandinaves, figuren entre les economies més competitives". Rasmussen basa aquesta afirmació en el fet que "les societats de benestar inverteixen en l'educació i en la formació de les persones i tenen polítiques actives que ajuden els treballadors a passar d'un treball a un altre, i on el diàleg social entre treballadors, empresaris i governs és essencial per a aconseguir una bona productivitat i una elevada qualificació". Es tracta de "treballar de manera més intel·ligent, no més dura, no amb salaris baixos, sinó amb elevada qualificació".

Possiblement, ens trobem immersos en la pitjor crisi econòmica de la història contemporània. A les turbulències en el sistema financer, hem d'afegir, al País Valencià, la crisi del sector de la rajola, el motor de la nostra economia durant els últims anys, i que ha portat a l'atur especialment la població treballadora amb un nivell inferior de qualificació —joves que han abandonat el sistema educatiu sense haver obtingut ni tan sols el graduat en secundària— i la població immigrant. Per tant, calen polítiques actives per a crear llocs de treball. Les inversions públiques en serveis de l'estat de benestar —educació, sanitat, escoles infantils, serveis domèstics, etc.— en són algunes.

Als centres de formació de persones adultes (FPA) s'està reflectint la crisi de dues maneres: amb un augment de les persones que desitgen

participar en les diferents accions formatives que s'hi ofereixen i amb la disminució de la mitjana d'abandó d'anys anteriors.

Disposem de la ferramenta, la llei valenciana de l'FPA, els objectius de la qual giren al voltant de tres eixos: l'adquisició i actualització de la formació bàsica, la promoció de l'accés als diferents nivells del sistema educatiu i la millora de les possibilitats d'inserció i de participació en la vida social, econòmica, política i cultural, amb atenció preferent als sectors socials desfavorits. Només falten les polítiques que facen possible el compliment d'aquests objectius. Per això, ara cal que el govern valencià pose en pràctica els mecanismes que la pròpia llei preveu: la coordinació dels recursos pressupostaris de les administracions destinats a l'FPA, l'establiment de plans locals i comarcals que donen resposta a les necessitats formatives emanades des dels territoris, l'obertura de la possibilitat perquè aquests centres puguen desenvolupar les seues accions en el camp de la formació professional, etc.

La llei de l'FPA té catorze anys d'existència. Aspectes com els ressenyats adés i altres que no suposen necessàriament un augment pressupostari no han estat desenvolupats encara totalment pels diferents governs del Partit Popular. El govern de la Generalitat té ara una bona ocasió de demostrar amb fets el seu interès per l'FPA, més enllà de plantejaments immobiliàries i burocràcies que desatenen les veritables necessitats socials del món educatiu adult.

Representant de STEPV en el Consell de la formació de les persones adultes.

ADÉS I ARA

Unitat

Vicent Esteve

Allà pel febrer de 1981, Allioli dedicava molta atenció a les relacions de la nostra organització sindical amb la federació d'ensenyament de CCOO, per una banda, i amb els moviments de base, per l'altra. L'objectiu comú era aconseguir un major grau d'unitat d'acció en benefici de les aspiracions dels treballadors i les treballadores de l'ensenyament en un context advers. Si bé ha plogut molt des d'aleshores —tant que es pot parlar en aquest cas de canvi climàtic— les raons per les quals calia parlar aleshores d'unitat són ben actuals.

La federació d'ensenyament de CCOO havia eixit del seu primer congrés en 1978 amb una proposta d'unitat d'acció dirigida a la FETE-UGT i a nosaltres, i la basava "en las

L'oblit de la dificultat per a l'acció sindical ens ha dut, moltes vegades, a la confrontació més agra

dificultats con que nos enfrentamos para el desarrollo de la acción sindical, tanto en el sector privado como en el estatal". El seu consell federal havia decidit la primavera de 1980 tirar-la avant en quatre camps: plataformes reivindicatives unitàries, formes de pressió i negociació, creació d'òrgans conjunts de coordinació i realització de trobades conjuntes per al coneixement mutu i la reflexió. La nostra organització, estatutàriament compromesa amb la unitat, acceptà i l'hivern següent en parlarem.

Després, els sindicats seguiren el seu propi camí. L'oblit de la dificultat per a l'acció sindical —CCOO va aconseguir, per llei, un confortable estatus d'"organització majoritària" en tots els àmbits negociadors, una consideració que a nosaltres no ens ha seduit mai— ens ha dut, moltes vegades, a la confrontació més agra. Llàstima que la manca d'unitat ha fet que en la privada siga majoritari el sindicalisme parapatronal.

És curiós, però, que quasi 28 anys després, els sindicats esmentats ens trobem compartint unes reivindicacions comunes i unes formes de pressió conjuntes acordades en un òrgan de coordinació unitari: la Plataforma en Defensa de l'Ensenyament Públic.

Com es veu, podem aprendre molt de l'experiència. Els interessos dels treballadors i les treballadores, la seua inqüestionable participació directa i el sosteniment de l'alternativa escola pública generen la necessitat que les organitzacions sindicals s'entenguen.

La història és tossuda. Però la força dels fets no és suficient. Cal la voluntat de les persones.

El Sindicat demana que es modifiquen els criteris sobre la planificació escolar

La Conselleria d'Educació ha anunciat la proposta de creacions i suppressions d'unitats escolars en infantil, primària i primer cicle de l'ESO —la planificació o arranjamant escolar—, i ha ignorat les propostes i suggeriments de millora que li va traslladar STEPV: reducció de la ràtio mestre/alumnes per a infantil —de fins a 26 alumnes per aula, una xifra que contravé la normativa en vigor— i educació especial, i una adequació dels centres incomplets (CRAS), per tal que el professorat pugua atendre adequadament l'alumnat d'aquestes etapes i centres. El Sindicat ha requerit la Conselleria perquè cree els instituts de secundària necessaris per a traslladar-hi definitivament tot l'alumnat de primer cicle de l'ESO que encara roman en alguns col·legis públics de Primària, des de la promulgació de la LOGSE (1990). La Conselleria d'Educació només ha presentat l'oferta educativa dels centres públics, i no dels centres concertats. L'ampliació, renovació o disminució de concerts ha d'estar publicada a l'abril, per tal que les famílies puguen triar adequadament en el pròxim procés de matriculació.

Les escoles d'infantil i primària pressionen perquè Educació els dote de PAS

Al llarg dels darrers anys, els equips directius de primària han vist augmentar les tasques administratives —matriculació, gestió de programes d'acollida, de compensatòria, etc.— en detriment de les tasques pedagògiques, un fet que provoca l'empitjorament de les seues condicions laborals. Les direccions han demanat de manera reiterada ampliar les plantilles del centre amb personal administratiu i de serveis (PAS) per a ocupar-se d'aquestes tasques. Com a mesura de pressió, la comissió permanent de directores i directores d'infantil i primària va acordar al final de 2008 diferir el lliurament de la programació general Anual (PGA) a la Conselleria d'Educació fins al 14 de gener. Dotar de PAS les escoles d'infantil i primària és una històrica reivindicació de STEPV des de fa 20 anys.

STEPV reitera la demanda d'accés lliure del professorat als museus i les biblioteques

Fa un any STEPV va sol·licitar a la Conselleria d'Educació la regulació de l'accés lliure del professorat als museus i les biblioteques públiques, com preveu la Llei Orgànica d'Educació. L'article 104.3 de la LOE preveu que "atesa l'exigència de formació permanent del professorat i la necessitat d'actualització, innovació i investigació que acompanya la funció docent, el professorat degudament acreditat disposarà d'accés gratuït a les biblioteques i museus dependents dels poders públics. Així mateix, podran fer ús dels serveis de préstec de llibres i altres materials que ofereixen aquestes biblioteques". A pesar que la llei va entrar en vigor en 2006, l'administració valenciana, a hores d'ara, encara no ha desenvolupat aquestes mesures.

Amb motiu de l'anunci del conseller d'implantar al País Valencià el número d'identificació de l'alumne (NIA), el Sindicat ha reiterat la demanda perquè es regule de manera urgent l'accés del personal docent als museus i les biblioteques.

Educadores i educadors d'infantil i especial prosseguiran les mobilitzacions

Una vella exigència de STEPV i de STAS (Sindicat de Treballadores i Treballadors de l'Administració i Serveis) reclama la dotació i l'ocupació immediata de tots els llocs de personal educador, i la incorporació plena, com a personal docent, a la Conselleria d'Educació d'aquest col·lectiu, que depén del departament d'Administracions Públiques. La vaga que va protagonitzar al juny aquest col·lectiu va facilitar la constitució d'una mesa de negociació amb les dues conselleries. Sis mesos més tard, la negativa de l'administració a donar una solució definitiva al problema, ha augmentat el malestar en el sector. Amb més de 20 assemblees celebrades el desembre passat, les treballadores i els treballadors afectats han decidit prosseguir les mobilitzacions, amb concentracions i vagues intermitents de periodicitat mensual.

El professorat interí rebutja les adjudicacions telemàtiques

Les assemblees i tres sindicats adverteixen sobre la greu regressió que suposaria el nou sistema que vol imposar la Conselleria

Allioli

L'administració educativa pretén eliminar els actes presencials d'adjudicació de places que tradicionalment convoca al juliol i substituir-los per un sistema d'adjudicació telemàtica. Aquest canvi, afectaria la provisió de les vacants del cos de mestres.

STEPV ha manifestat la seua oposició a la proposta. "El nou sistema, que deixaria de ser transparent, públic i immediat, dificultaria el control sindical del procés, i retallaria drets adquirits per les treballadores i treballadors. A més,

s'incrementarà la inseguretat de les persones obligades a participar-hi, i reduirà la capacitat d'elecció de vacants. Si l'administració imposa l'adjudicació telemàtica, transformarà un sistema d'adjudicacions avalat, que és referent i model per a altres comunitats i que compta amb garanties de publicitat. El sistema, encara vigent en 2008, ha permès que el professorat estiga en el seu lloc de treball des de l'1 de setembre. El sistema educatiu valencià té altres prioritats i necessitats que cal negociar i acordar".

El Sindicat ha recordat que, fa uns

anys, l'administració va intentar imposar un model d'adjudicació telemàtica mal concebut i que va haver d'anul·lar i substituir per l'adjudicació presencial al setembre, fet que va retardar la configuració de les plantilles docents.

Les assemblees de professorat interí, convocades conjuntament per STEPV, AFID i CAT, han aprovat el manteniment dels actes presencials, i han instat a traslladar a l'administració la urgència d'encarar una negociació global, que incorpore les principals reivindicacions del sector: la comarcalització

de les borses, que acostarien el lloc de treball al de residència i agilitzarien les substitucions; la catalogació d'algunes places com a llocs d'especial dificultat i la seua provisió voluntària i continuada; l'establiment de plans temporals d'estabilitat que donen continuïtat en el treball; l'equiparació de drets —permisos i llicències, formació...— i de retribucions amb la resta del funcionariat; l'ampliació de drets de renúncia a vacants i substitucions per cura de fills o filles, malaltia de familiars, estudis i perfeccionament.

Educació rectifica i sobreseu l'expedient al director d'Almoines

Allioli

La Direcció General de Personal ha sobreseu l'expedient disciplinari incoat al final del curs passat a Batiste Malonda, director del CP El Castell d'Almoines, la Safor, i ha ordenat l'arxivament de totes les actuacions iniciades contra ell. L'expedient contra Malonda, professor que lidera un centre modèlic de la renovació pedagògica al País Valencià, va desencadenar una allau d'adhesions i protestes que van coincidir en el temps, al final del curs passat, amb la constitució de la plataforma en defensa de l'ensenyament públic, la qual va incorporar a les seues reivindicacions l'exigència de "la màxima neutralitat de l'administració i el final d'actuacions partidistes encaminades a controlar les juntes directives dels centres escolars". La plataforma, coneixedora que l'actitud repressiva de la Conselleria tenia el seu origen en un informe de la inspecció, també va exigir "que cessen totes aquelles persones que estan exercint amb caràcter temporal funcions d'inspecció per designació directa dels responsables polítics de la Conselleria d'Educació i que es convoque un procés selectiu amb el més escrupolós respecte als principis de publicitat, igualtat, mèrit i capacitat".

El Sindicat exigeix posar fi a les "actuacions antidemocràtiques" contra els equips directius

El moviment de solidaritat amb Batiste Malonda va ser recollit fins i tot pel Fòrum Mundial d'Educació, que amb el lema "totes i tots som Batiste Malonda", va rebre més de 4.000 adhesions de sindicalistes, professionals, artistes, mares, pares i organitzacions d'Europa, Àfrica, i Amèrica.

Amb l'anul·lació de l'expedient contra Batiste Malonda, que representa una victòria per a la comunitat educativa i la democràcia en els centres, STEPV ha exigint l'obertura d'un procés electoral per a elegir lliurement i democràticament l'equip directiu de l'escola d'Almoines i ha advertit a l'administració que evite "caure en actuacions antidemocràtiques contra els equips directius compromesos amb la comunitat educativa, i que participen en les mobilitzacions contra la política del Consell".

El Ministeri d'Educació reformarà l'acreditació de títols de la formació professional

STES adverteix que el nou pla suposa retalls en la formació i una devaluació de la FP

Allioli

El Ministeri d'Educació ha informat que vol reformar el sistema d'acreditació de títols de formació professional. Segons el projecte ministerial, l'alumnat no haurà de cursar l'ensenyament reglat per a obtenir el títol, al qual es podrà accedir amb un certificat d'experiència professional

en el camp escollit o un document que acredite haver realitzat cursos d'aquesta especialitat en acadèmies o entitats amb estudis no reglats.

La Confederació de STES-Inter-sindical ha denunciat que la reforma comportarà "una reducció en la formació dels futurs professionals, un aspecte molt important que possibi-

lita millorar el seu desenvolupament personal. A més, no seguir una formació reglada pot comportar per al treballador déficits en matèries, com ara els drets fonamentals dels treballadors i treballadores, coneixements previs de seguretat i higiene, salut laboral i condicions de treball".

Segons l'anàlisi dels STES, el projecte del MEC deixa la porta oberta a la privatització de l'FP, ja que "els cursos organitzats per entitats privades podran acreditar les competències professionals per a obtenir el títol", tot i ser un ensenyament no reglat i no disposar d'un certificat oficial. La confederació sindical ha demanat al ministeri que es mantinga la formació reglada actual, "per a dignificar les persones titulades".

La reforma, que ja ha passat pel consell escolar de l'estat i pel consell general de la FP, només s'ha negociat amb les patronals i els sindicats CCOO i UGT.

STEPV: "La Conselleria ignora la LOE i els drets de l'alumnat d'infantil"

El 'decret de mínims' mostra que l'etapa infantil no és una prioritat per a Educació

Allioli

La Conselleria d'Educació ha promulgat l'anomenat Decret de mínims d'infantil, que desenvolupa la Llei Orgànica d'Educació (LOE) en aquesta etapa. A pesar que la LOE estableix que infantil és una etapa educativa amb identitat pròpia, el decret de la Con-

selleria considera que el referent curricular bàsic és el cicle i no l'etapa.

STEPV ha manifestat el seu rebuig a aquesta interpretació: "El decret buida de contingut els preceptes de la LOE i deixa la porta oberta per tornar a excloure el primer cicle d'infantil del conjunt del sistema." L'administració

valenciana "no té en compte els drets educatius bàsics de l'alumnat valencià més menut i desprotegit", afirma el Sindicat, que ha denunciat que el decret "no avança en la disminució de les ràtios establides, que ultrapassen vora un 150% les recomanades per la xarxa europea d'atenció a la infància".

Durant el procés de negociació, STEPV ha seguit defenent una llei valenciana de l'educació infantil, un mapa escolar específic d'aquesta etapa i l'ampliació de la xarxa pública d'escoles, reivindicacions que han l'administració ha ignorat. Per una altra banda, les escoles infantils han sigut definitivament reconegudes i classificades com a centres educatius, una vella reivindicació del sector. No obstant això, la Conselleria segueix incomplint l'acord de plantilles, que hauria d'haver entrat en vigor en 2006, que afecta el personal d'aquesta etapa.

Conselleria deixa el barri valencià de Russafa sense cap institut de secundària

El Sindicat demana paraitzar el procés fins que l'administració dote la zona amb un nou centre

Allioli

La Conselleria planteja reconvertir onze instituts d'educació secundària en centres integrats de formació professional, que inclouran a més la formació ocupacional i contínua. L'anunci es va presentar en la mesa tècnica del 27 de gener, sense lliurar-ne cap informació prèvia ni justificar-ne els motius.

L'aplicació d'aquesta reconversió suposa que a l'emblemàtic barri de Russafa de la ciutat de València, l'IES Blasco Ibáñez, l'únic institut públic de la zona, es transformarà primer en institut superior de FP i després es reconvertirà en centre integrat. L'alumnat de secundària i batxillerat de l'institut es distribuïran en tres centres

—els IES Sant Vicent Ferrer, Jordi de Sant Jordi i Fonteta de Sant Lluís—, tot i que els criteris de repartiment encara no s'han establert.

STEPV ha alertat sobre els problemes que es produiran "quan s'haja de decidir quins estudiants es traslladen a un centre o l'altre". D'altra banda, la situació del professorat afectat és in-

definida. El Sindicat ha demanat a la Conselleria que paraitze el procés, fins que es construïska un nou centre en el barri i es donen garanties a l'alumnat i al professorat perquè es puguin traslladar al nou centre.

STEPV ha recordat que una situació semblant es va produir quan l'administració educativa va reconvertir, el curs passat, l'IES 27 de València en institut superior de FP, que va obligar l'alumnat i el professorat a traslladar-se a l'IES 26, ubicat en un edifici contigu. Els problemes que va generar aquella situació va dur la mesa sectorial a exigir a la Conselleria que no la repetira en altres llocs.

REVISAT LA NÒMINA

INGRESSOS (A) entre / contra: Taula de retribucions brutes

	SOU BASE	C.DESTINACIÓ	C.ESPECÍFIC	T.MENSUAL
Mestres	982,64	496,76	607,14	2086,54
Mestres ESO	982,64	611,76	607,14	2201,54
Professorat tècnic	982,64	611,76	608,50	2202,90
P. de Secundària i EE. Especialitzats (Idiomes i Artístics)	1157,82	611,76	610,93	2380,51
Catedràtic/a	1157,82	732,74	664,63	2555,19
Inspecció Grup B	982,64	732,74	E047 1368,60 E044 1105,37	3083,98 2820,75
Inspecció Grup A	1157,82	732,74	E047 1368,60 E044 1105,37	3259,16 2995,93

DESCOMPTE

Quota drets passius i MUFACE (D)

GRUP	MUFACE (1,69%)	PASSIUS (3,86%)
GRUP A1	46,34	105,84
GRUP A2	36,47	83,30

Règim general de la Seguretat Social

GRUP	BASE MENSUAL	
	MÍNIMA	MÀXIMA
1	1.016,70	3166,20
2	843,60	3166,20
3	733,80	3166,20
4-7	728,10	3166,20
8-11 Bases diàries	24,27	105,54

I.R.P.F. (C)

La quantitat que s'ha de descomptar de l'I.R.P.F. depèn del salari brut i la situació familiar en els programes de retencions de l'Agència Tributària.

Sexennis (comuns a tots els cossos)

NOMBRE	IMPORT	IMPORT ACUMULAT
SEXENI 1	73,83	73,83
SEXENI 2	88,76	162,59
SEXENI 3	117,10	279,69
SEXENI 4	139,37	419,06
SEXENI 5	80,99	500,05

Triennis

GRUP A1	44,51
GRUP A2	35,62
GRUP B	31,04
GRUP C1	26,75
GRUP C2	17,88
GRUP E	13,42

COMPLEMENTES ESPECÍFICS D'ÒRGANS UNIPERSONALS *

E. INFANTIL, PRIMÀRIA I EDUCACIÓ ESPECIAL				
	A	B	C	D
DIRECCIÓ	648,84	597,00	460,20	366,86
SECRETARIA	421,74	388,05	299,14	238,46
CAP ESTUDIS	421,74	388,05	299,14	238,46

SECUNDÀRIA, ENS. RÈGIM ESPECIAL I SECCIONS			
	A	B	C
DIRECCIÓ	769,26	676,73	622,27
VICEDIRECCIÓ	500,02	439,87	404,48
SECRETARIA	500,02	439,87	404,48
CAP ESTUDIS	500,02	439,87	404,48
VICESECRET.	307,71	-	-

Les quantitats estan calculades aplicant-hi un 2% d'augment. La tipologia de centres s'ha modificat amb efectes econòmics a partir de l'1 de gener de 2008. Aquestes quantitats s'han de sumar al c. específic del lloc de treball base del cos docent corresponent (quadre INGRESSOS).

COMPLEMENTES ESPECÍFICS DE LLOCS SINGULARS

CAP DEPARTAMENT	69,75
CAP DIVISIÓ FP	69,75
DIRECCIÓ CEFIRE/SPE	458,09
ESPECIALISTA SPE/ASSESSORIA	349,29
DIRECCIÓ CENTRE RESIDÈNCIA	349,29
COORDINACIÓ ESPECIALITAT	69,75
ADMINISTRACIÓ FP CENTRE TIPUS A	293,53
ASSESSORIA CEFIRE	349,29
ASSESSORIA TÈCNICA VALENCIÀ	349,29
COORDINACIÓ CENTRE RESIDÈNCIA	69,75

(*) Aquestes quantitats s'han de sumar al c. específic del lloc de treball base del cos docent corresponent (quadre INGRESSOS).

COM PROPEM EL NOSTRE SOU

1. **Calquem el salari brut mensual (A)**, que és la suma dels conceptes: sou base, complement de destinació, complement específic, triennis, sexennis i, si cal, els complements de llocs singulars i càrrecs unipersonals.
2. **Calquem les retencions:**
 - El descompte (C) de l'IRPF el trobarem comparant el salari brut anual i la situació familiar en els programes de retencions de l'Agència Tributària.
 - Descontem la part (D) corresponent a MUFACE i Drets Passius (al juny i desembre el descompte és el doble) o a la Seguretat Social.
3. **El salari líquid a percebre** es compon de = **A - C - D**
4. **Si hi haguera endarreriments (B)** o compensacions en els descomptes (E), caldria afegir aquestes quantitats al brut mensual i a les retencions, respectivament, i quedaria: **salari líquid a percebre = A + B - C - E - D**
5. **Calquem el brut anual**, que és la suma del salari brut mensual multiplicat per 12, més les 2 pagues extres.
6. **Calquem la paga extra**, que és la suma del salari brut mensual, més el Complement de destinació, més el Complement específic, més els triennis. A les pagues extres no es computen els sexennis.

El personal interí que no ocupa vacant (i per tant no cobra l'estiu) cobrarà al final de cada substitució una liquidació de la part proporcional de les pagues extres (1/6 per mes de sou) i del mes de vacances (l'equivalent a 2,5 dies per mes treballat).

UNA NÒMINA INSUFICIENT, INCOMPLETA I INJUSTA

Els increments de sou aplicats a la nòmina provenen de dos acords: el del 12 de gener de 2007, de la mesa general (Funció Pública), i el del 8 de maig de 2007, de la mesa sectorial (Educació). STEPV-Iv no en va firmar cap dels dos. El primer, que aplica l'increment del 2%, renuncia a la clàusula de revisió salarial, i el segon, incrementa de manera insuficient el complement específic i fa una revisió dels sexennis, que només percep una part del professorat. El Sindicat considera que ambdós acords són insuficients, incomplets i injustos, perquè no homologuen al conjunt del professorat i representen una pèrdua de poder adquisitiu.

STEPV
INTERSINDICAL VALENCIANA

Els pressupostos no recullen els endarreriments de 2008

Tampoc preveuen els increments de les despeses de funcionament signats en les addendes

Allioli

Els mòduls de concerts educatius que incorporen els Pressupostos de la Generalitat per a 2009 només han corregit la retallada prevista en les despeses variables dels mòduls de primària. Pel que fa als salaris, s'hi preveu l'homologació amb els salaris del sector públic, sense incloure-hi els sexennis. L'administració no ha incorporat els endarreriments pendents de 2008, tot i que la Conselleria va reconèixer el deute en la comissió de seguiment i es va comprometre a abonar-lo en l'actual exercici.

D'altra banda, les despeses de funcionament dels centres només creixen un 2%, un increment insuficient per a complir les addendes de 2004 i 2007. Tot això repercutirà negativament en l'actualització del complement autonòmic del personal d'administració i serveis (PAS), que depèn d'aquesta partida pressupostària. Les patronals segueixen negant-se a actualitzar-lo fins que no perceben de l'administració les quantitats corresponents a les despeses de funcionament pactades en les addendes.

ENDARRERIMENTS 2008

Infantil/Primària	699,92
Mestres primer cycle ESO	0,68
Llicenciats primer cycle ESO	533,12
Llicenciats segon cycle ESO.	534,52
Batxillerat, cicles.	699,93

PREVISIÓ SALARIAL 2009 (EN EUROS)

	SALARI BRUT 2009	INCREMENT MENSUAL (BRUT)
Infantil/Primària	2086,50	164,48
Mestres ESO	2201,50	11,00
Llicenciats ESO, batxillerat, cicles.	2380,47	158,50

Convocades ajudes a les jubilacions parcials trameses el 2009

El Diari Oficial de la Comunitat Valenciana va publicar, el 29 de gener, l'ordre de la Conselleria d'Economia que convoca les ajudes per fomentar l'ocupació estable i la creació d'ocupació en 2009. Aquesta disposició legal regula les ajudes als treballadors i treballadores que accedisquen als supòsits de jubilació parcial, sempre que aquesta circumstància done lloc a un nou contracte de lloc, que estiga vigent en el moment de la presentació de la sol·licitud. L'ordre estableix una subvenció de 720 euros per cada any complet, amb el límit màxim de 3.600 euros. El termini de presentació de sol·licituds compleix el pròxim 30 de setembre.

El nou conveni de centres de servei i atenció a discapacitats naix caducat

El Diari Oficial de la Comunitat Valenciana del 20 de gener ha publicat el V Conveni Laboral Autòmic de Centres de Serveis i Atenció a les Persones amb Discapacitat, que té efectes "fins al 31 de desembre de 2008". Es tracta, com ha assenyalat STEPV, d'un conveni que "naix caducat". El conveni implica l'homologació salarial, amb excepció de les taules salarials destinades als programes, que fins ara estaven inclosos en les taules generals, i els centres especials d'ocupació. Quant a l'articulat, el nou text només modifica l'article 2, referit a l'àmbit funcional, i el 42, que adapta el permís de paternitat a la llei d'igualtat, un precepte legal que, com l'Estatut dels Treballadors, s'ha ignorat per modificar altres articles del conveni.

Diferències entre les patronals provoquen l'ajornament del VI conveni

La constitució, el 22 de gener, de la mesa negociadora del VI Conveni de l'Ensenyament Concertat es va suspendre perquè la patronal FED-ACES, Federación Española de centros de enseñanza de economía social, va expressar que volia participar directament en les negociacions, fet que suposa que la part empresarial negociadora haja de redefinir la proporció de representativitat de les seues organitzacions, un tràmit que demorarà de manera indefinida l'inici de les converses amb la representació sindical. El retard s'hauria evitat si FED-ACES haguera comunicat prèviament les seues intencions.

Amadeu Sanz

Ensenyament del valencià o teràpia d'aversió?

Reflexions d'un usuari no passiu davant l'ensenyament de la llengua

Daniel Climent i Giner

Des de fa anys, cada volta que agafe un llibre de valencià, o mire els quaderns de valencià d'alumnes pròxims —parents, fills d'amics, alumnes meus...— m'òmplic de desassossec i trobe fins i tot comprensible que hi haja alumnes que rebutgen una assignatura de la qual han de copiar de la pissarra, o del llibre, i després han d'abocar en un examen coses com les següents (en segon d'ESO): "Combinacions de pronoms febles. En les combinacions de pronoms febles, l'elisió es fa en l'últim pronom. Quan hi ha més d'un pronom feble, l'ordre en què es col·loquen és aquest: el reflexiu (es) sempre es posa en primer lloc i es converteix en se; el pronom que fa de CI s'anteposa al CD.

Els pronoms adverbials (en, hi) ocupen sempre l'últim lloc". Davant d'això, jo mateix, militant pel valencià, m'he de plantejar si els qui fan aprendre això als alumnes són companys de viatge o més aïna especialistes en una mena de teràpia d'aversió envers el valencià.

En lloc d'ensenyar llengua útil s'entesten a fer aprendre reglaments lingüístics, en una confusió molt greu que equival a identificar la mecànica amb la conducció d'un automòbil, quan potser són accions alternatives: si el temps d'aprenentatge el dediquen a mirar motors, i no

a conduir el cotxe, després no sabran dur-lo. No ensenyen el nom dels objectes, els animals o les plantes, ni solen estimular l'alumnat perquè interprete una obra de teatre, que escriga una crònica d'una visita a una exposició, que comente un programa de televisió, un partit de futbol o un descobriment científic...

El resultat és que els estudiants, mancats de lèxic, quan van al mercat a una paradeta de fruites i verdures, què han de fer per a anomenar el que tenen al davant? Potser: substantiu, substantiu, substantiu..., i així fins a acabar la relació dels aliments exposats. Enhorabona: hem aconseguit anar des de la pobresa a la més absoluta misèria.

Aliens a la diferent problemàtica de ser llengua minoritzada, una bona part dels professors de valencià es refereixen a la lingüística d'una manera idèntica als de castellà: "Les varietats funcionals de la llengua: Les modalitats diferents de parlar o escriure s'anomenen varietats funcionals de la llengua [...] en l'acte de comunicació es poden fer servir aquests registres: a) Llenguatge col·loquial. És el propi de les comunicacions orals habituals, és molt espontani, imprecís..."

—Que no em feu cas? Doncs per demà examen sobre les varietats funcionals de la

llengua. Naturalment, no tots els exàmens són tan senzills com repetir un text. També es poden fer variants més "progressistes". Però com que el lèxic a penes es dóna en els programes de valencià, els escrits li poden sonar a l'alumne més o menys com el que segueix:

"Les fraslies d'estrumellot

De cranta, un brosqi va pidrar les grasques i una murolla va nasclar filotudament. No la lligaren lligament, però la van sarretar tan plam. Quan el brosqi manillà les grasques, la murolla drinà priscament. Per això, l'estrumellot es fraslià mentre alfarvava: Naló, Naló, rilfa la corga, rilfa la corga, pel cailó".

Qüestions: ¿Què va pidrar el brosqi? ¿Com drinà la murolla? ¿Què va fer l'estrumellot?

Anàlisi sintàctica: Localitza el subjecte, el predicat i els complements, i assenjala alguna oració subordinada. Anàlisi morfològica: assenjala els adverbis i defineix adverbi. Anàlisi mètrica del vers: la rima, ¿és assonant o

consonant? ¿és d'art major o menor?

En eixe progrés cap al no-res, també li arriba el torn a la poesia:

"Els diferents tipus del TU en el poema intimista. La segona persona gramatical expressa en el poema la presència d'un destinatari que pot ser tant el poeta, que es parla a si mateix —i en aquest cas parlem del recurs anomenat imatge en espill— com una altra persona —aquest recurs es coneix amb el nom d'apòstrofe".

Això, ajuda a viure, a sentir, a fer poesia? No és més aïna tanatologia, anàlisi d'un cos mort, disseccionable i impossible de gaudir? Sort que Ausiàs March no va haver d'aprendre poesia d'eixa manera!

"No todo el viento contrario a la normalización en el uso del valenciano procede del secesionismo lingüístico". (Paco Mariscal, "Lengua poliédrica", *El País* [29/6/1998].

Estimular l'afecte, mitjançant la pràctica agradable, és previ a l'acceptació intel·lectual. Quan no saben què fer, alguns professors presenten coneixements tancats i controlen fonamentalment la capacitat dels alumnes per a repetir com uns lloros el que han après de memòria. En compte d'estimular l'afecte pel valencià, eixos docents actuen amb excés d'innocència: creuen que per haver ensenyat a distingir entre diglòssia i bilingüisme, això produirà efectes taumatúrgics en el canvi social, sobretot en alumnes que han estudiat el valencià com una llengua morta, l'han disseccionada però no l'han usada per a conèixer el món, per a gaudir-ne, per a cantar, per a fer broma ni per a estimar.

Professor de Ciències de la natura en l'IES Badia del Bayer, d'Alacant

En lloc d'ensenyar llengua útil s'entesten a fer aprendre reglaments lingüístics, en una confusió molt greu

Alguns professors presenten coneixements tancats i controlen la capacitat dels alumnes per a memòrtzar

Amadeu Sanz

Pel caràcter educatiu i públic de l'educació infantil

Davant la llei d'educació valenciana (3)

Albert Sansano

L'escola ha d'incorporar a les seues dinàmiques quotidianes els canvis que viu la societat. La creixent presència de llengües, cultures, xiquetes i xiquets procedents de diversos països, l'ús de les noves tecnologies, etc., necessiten ser abordades des de l'educació infantil. No obstant això, hui s'han reduït les condicions de la seua qualitat. La proporció professorat-alumnat s'ha elevat i no es respecten les condicions mínimes per a atendre l'alumnat amb necessitats educatives especials.

Al País Valencià, l'etapa que comprén des de 0 a 3 anys presenta una alta taxa d'escolarització, però una oferta pública ridícula per atendre aquesta necessitat social. La conselleria ha de donar una resposta educativa a una demanda social creixent, que actualment es tradueix en llistes d'espera, ràtios inadequades o recerca de solucions a la xarxa privada per a aquelles famílies que poden pagar-la. El segon cicle haurà de ser no sols gratuït sinó obligatori, i cal revisar les ràtios en tota l'etapa, per a aconseguir més atenció personalitzada. En segon cicle, l'atenció individualitzada només serà possible si no se supera la ràtio de 20 alumnes per aula d'un mateix nivell, menor si hi ha necessitats educatives especials o alumnat immigrant, per exemple.

Un altre aspecte a considerar és l'asència d'una política integral per a les famílies i la infància. Malgrat totes les normatives publicades amb la finalitat de conciliar la vida professional i familiar, s'ha optat per l'eixida més fàcil: delegar la solució en l'escola infantil. Cal obrir un debat social sobre el temps que un xiquet o una xiqueta ha de romandre en un centre educatiu, independentment de les hores que l'escola ha de romandre oberta o de la jornada laboral del professorat.

Respecte a les tutories dels grups classe, han d'exercir-les professionals que disposen d'una formació inicial amb el màxim rang de titulació previst en les noves titulacions universitàries. Cal desenvolupar processos

formatius per a l'homologació dels educadors i les educadores actuals, que no complisquen aquests requisits, fins a arribar, en un termini de temps raonable, a la unificació de la titulació. Els especialistes que complementen la labor amb la tutora o el tutor ho faran sempre amb el seu suport, presència i coordinació.

Per últim, la incorporació dels idiomes estrangers, de la mateixa manera que la incorporació d'altres nous sabers, han de plantejar-se sense trencar la idea de globalitat i mai han de prevaldre sobre els sabers que desenvolupen altres aspectes de la vida i altres capacitats expressives. Així, per a la introducció d'una llengua estrangera és fonamental definir les condicions d'ensenyament i ús. En tot cas cal fer-ho a partir d'activitats reals, fruit de la necessitat de comunicar-se, de forma lúdica. La publicació, el 21 d'agost de 2008, de la resolució per la qual es regula una primera aproximació a la llengua estrangera al segon cicle de l'educació infantil, ens permet exigir en primer lloc la dotació als centres del professorat escaient. També cal exigir que es desenvolupe un programa de formació del professorat que amb la capacitat per aquest objectiu garantisca la continuïtat del projecte.

La llei valenciana d'educació ha d'incloure una llei de finançament que permeta la creació d'una xarxa d'escoles infantils públiques que garantisquen l'existència de places gratuïtes en els dos cicles de l'etapa, sense descuidar zones —com ara el marc rural— on, malgrat no existir un alt índex de població, també és necessària. Això suposa la no-continuïtat dels convenis i concerts ja establerts i la impossibilitat d'establir-ne de nous. STEPV s'oposarà a la llei d'educació si no incorpora una norma de finançament que tinga en compte les corresponents partides que asseguren la implantació dels programes estreta de l'actual administració, com ara el pla de trilingüisme, el de tecnologies de la informació i la comunicació o el pla Èxit, entre altres programes.

El debat del plurilingüisme

Plurilingüisme o propaganda

Els responsables polítics de la Conselleria d'Educació insisteixen que l'assignatura d'Educació per la Ciutadania s'ha d'impartir en anglés. També diuen que volen implantar un model educatiu plurilingüe. El que no diuen és que utilitzen l'ensenyament de Ciutadania i de les llengües per a maniobrar al servei dels seus interessos partidistes.

L'alumnat ha d'acabar l'ensenyament obligatori dominant les dues llengües oficials i, com a mínim, una llengua estrangera, però no es pot utilitzar l'ensenyament de les llengües estrangeres per a obstaculitzar la impartició d'EpC ni per a amagar els dèficits del sistema educatiu valencià. Ciutadania s'ha d'impartir en valencià o castellà, en funció del projecte lingüístic de cada centre. D'altra banda, cal una negociació real sobre la implantació d'un model plurilingüe

STEPV adverteix que no participarà de la política d'aparador del conseller Alejandro Font de Mora, obsessionat amb les suposades bondats del seu model per a potenciar l'aprenentatge de les llengües, una estratègia propagandística que els fets s'encarreguen de qüestionar-li.

El plurilingüisme que cal

STEPV ha concretat les seues reivindicacions en aspectes que afecten l'ensenyament del castellà, valencià i les llengües estrangeres. D'aquesta manera, presentem una sèrie de propostes que aposten per avançar, de manera ferma, realista i inequívoca, cap al plurilingüisme. El Sindicat entén que la negociació dels punts següents ha d'estar resolta durant l'actual curs acadèmic.

- La Conselleria ha de negociar un model d'ensenyament plurilingüe que garantisca que, en acabar els ensenyaments obligatoris, l'alumnat valencià domine les dues llengües oficials i, com a mínim, una llengua estrangera.

- L'adopció de qualsevol programa plurilingüe ha de tindre en compte que el valencià és la llengua minoritzada. Cal, doncs, implantar els programes d'immersió lingüística (PIL) i d'ensenyament en valencià (PEV) en la totalitat dels centres públics i privats. L'administració també ha d'assegurar la continuïtat de l'ensenyament en valencià en secundària obligatòria i postobligatòria.

- En les comarques castellanoparlants s'ha de garantir que l'alumnat acabe els seus estudis dominant tant el castellà com el valencià. Per a aconseguir-ho, cal dur a terme una planificació lingüística escaient que incloga, per exemple, la introducció de programes d'incorporació progressiva, els plans específics de formació de professorat o la dotació de professorat de valencià, entre altres mesures.

- L'administració educativa respectarà l'autonomia dels centres per a dissenyar i aprovar els seus programes lingüístics i per a determinar la impartició d'una matèria en llengua estrangera en qualsevol etapa educativa.

- L'administració adoptarà les mesures adients per a garantir en tots els centres la

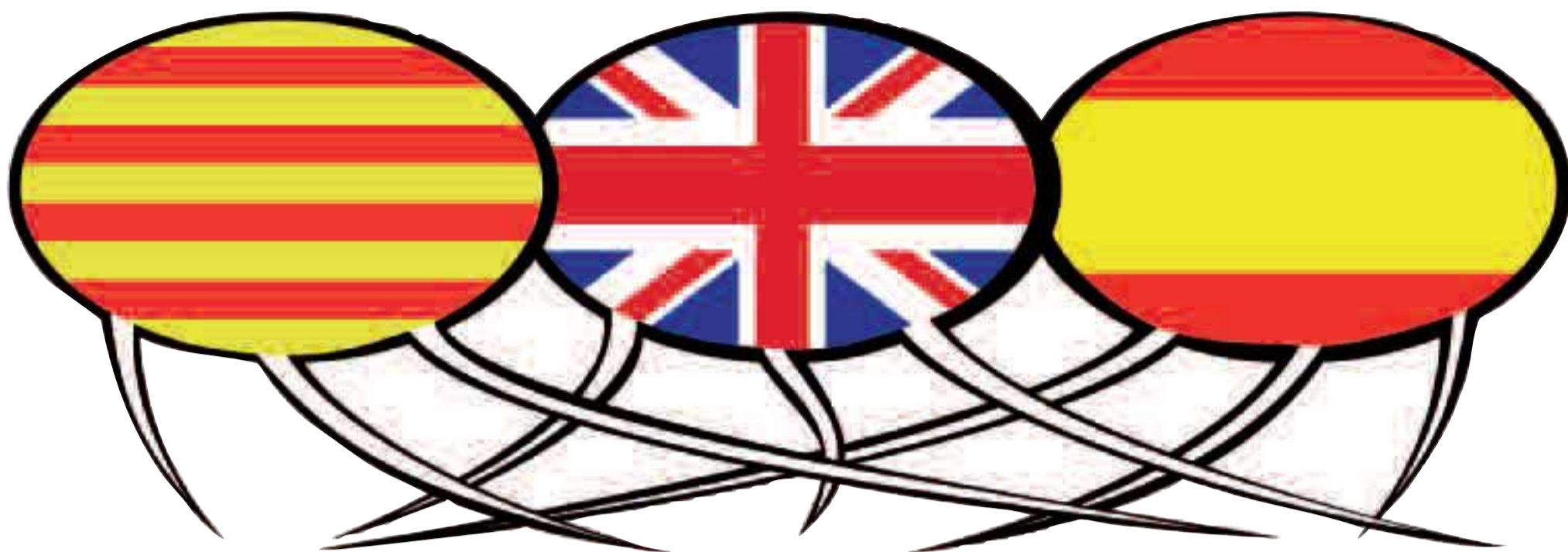
introducció de l'ensenyament d'una primera llengua estrangera a partir de l'educació infantil. Per a fer-ho possible, cal que cada centre dissenye i aprobe —en els consells escolars i els claustres— el seu propi programa lingüístic i que l'administració els dote de professorat especialista per a garantir-ne el desenvolupament.

- L'administració potenciarà l'ensenyament de llengües estrangeres —anglés, francès...— a través d'innovacions metodològiques en la seua impartició: introducció de tecnologies de la informació i la comunicació, reducció de les ràtios, flexibilitat dels grups, reforç de les classes de llengua estrangera en l'ESO i batxillerat...

- La impartició d'alguna matèria o assignatura en una llengua estrangera ha de ser aprovada pel centre —consell escolar i claustre—, en funció del seu programa lingüístic. Per a garantir-ne l'eficàcia, cal que aquesta impartició es faça en grups reduïts

- La Conselleria potenciarà i subvencionarà els intercanvis escolars amb centres estrangers, les activitats extraescolars en una llengua estrangera i totes aquelles activitats adreçades perquè l'alumnat valencià obtinga una capacitat en una tercera llengua.

- L'administració negociarà un pla específic de formació del professorat en llengües en el seu horari de treball per millorar-ne la competència lingüística en llengües: valencià, anglés, francès... Aquest pla tindrà en compte la formació en centres, les ajudes individuals, els intercanvis i les estades en altres països, la col·laboració amb les escoles oficials d'idiomes, entre altres aspectes.

Gracia Ausiàs

Plurilingüisme valencià

Una llengua franca, l'anglès, ens permetrà compartir amb la resta del món la informació necessària per a viure en el segle XXI

Ramon Torres Palau

El valencià és un currículum amb tres llengües almenys. Des que iniciarem l'ensenyament en valencià, aquest fet no representa cap problema, sempre que es tinga clar quin és el nostre context sociolingüístic, així com el paper i el rol social de cadascuna de les llengües.

No estem descobrint cap cosa nova quan parlem del valor social de les llengües. Es recomana la introducció d'una llengua no en funció de la seua suposada dificultat sinó de la seua presència social i el prestigi de què gaudeix. Al País Valencià, per a promoure i protegir les diferents modalitats lingüístiques de l'estat espanyol, com prescriuen la Constitució i l'Estatut d'Autonomia, cal tindre en compte que en la major part de les comarques valencianoparlants la llengua mare és el valencià. No és tracta sols del coneixement d'una llengua sinó d'un vehicle de conceptualització del món. El valencianoparlant, entén el món en valencià. Els significats i els referents van indefugiblement lligats, des del punt de vista cultural, a la llengua mare. Aquesta és, a més, el mitjà de transmissió endofòric de la cultura per naturalesa i no hi ha creació cultural deslligada de la llengua que la suporta. Les famílies immigrants conserven la llengua en l'àmbit intrafamiliar perquè, en ella, s'hi transmeten valors que corresponen no al medi en la qual està inclosa sinó l'originària de la família que l'empra. La cultura és transmet per mitjà de la llengua: sense la llengua, la cultura desapareix. Aquest és un corollari essencial, una veritat indiscutible.

D'altra banda, hi ha una llengua obligatòria: el castellà. El castellà és un idioma de prestigi que ens serveix per a poder-nos comunicar amb quasi la meitat del món i, sobretot, és la llengua amb la qual ens toca conviure diàriament. El nostre alumnat ha d'estar preparat a l'hora de competir socialment dins de l'estat. Rebutjar el coneixement del castellà ens posar-se ulleres com les dels ases, que

impedeixen veure el món on viuen els alumnes, i obligar-los a caminar en una direcció sense saber ben bé cap a on. Una llengua franca és l'anglès. És necessari tindre en compte aquest concepte. Fins al segle XIX, s'havia utilitzat

Es recomana la introducció d'una llengua en funció de la seua presència social i el prestigi de què gaudeix

No és tracta sols del coneixement d'una llengua sinó d'un vehicle de conceptualització del món

El perill de substitució cultural ens ve de la pressió de la cultura neoliberal nord-americana

arreu del món el llatí com a llengua de comunicació internacional entre els erudits occidentals. Durant el segle XVIII es va intentar establir com a llengua franca una altre idioma més modern com el francès. A la primeria del XX hi va haver intents infructuosos de crear una llengua artificial com l'esperanto, fins que l'hegemonia mundial dels EUA va imposar l'anglès com a llengua franca. Actualment, s'ha esdevingut una llengua necessària en intercanvis econòmics, acadèmics, culturals, informàtics, etc. Però estem referint-nos a una llengua d'intercanvi, en cap cas a una llengua de cultura. Podem trobar a Internet una quantitat enorme d'adreces en anglès, dedicades a difondre la cultura de qualsevol país.

La nostra societat plurilingüe no sols és culturalment fràgil a causa de la presència del castellà dins del nostre àmbit lingüístic. El perill de substitució cultural ens ve de la pressió de la cultura neoliberal nord-americana, que utilitza l'anglès com a vehicle de transmissió i de globalització, molt més veloç, eficaç i ampli que ho ha fet mai el castellà.

La funció social de cadascuna de les tres llengües ens obliga a un plantejament clar del currículum amb una llengua primera, el valencià, a partir de la immersió per als no valencianoparlants, o des dels programes d'ensenyament en valencià. Aquesta ha de ser la llengua d'aprenentatge normal i habitual. Cada poble fa l'ensenyament en la seua llengua: els flamencs ho fan en neerlandès i no en bilingüe, mentre que a Suïssa cada cantó adopta com a llengua d'ensenyament la seua pròpia i no la majoritària, que és l'alemany. No hi ha cultura sense llengua i la identitat cultural d'un poble passa per l'oficialitat de la seua llengua, siga quin siga el nombre de parlants. A les comarques que tenen com a llengua pròpia el castellà se'ls ha d'aconsejar que utilitzen els mitjans més eficaços per a assolir un coneixement del valencià a fi de no discriminar els que viuen a la resta del País Valencià.

Una llengua segona, el castellà, que introduïda de forma oral en infantil, ha d'anar ampliant el seu ús dins de l'escola fins a arribar en l'ESO a utilitzar-se per a introduir tot allò referit a la història i la geografia, la literatura i altres aspectes comuns a l'estat espanyol. Així podem complementar la cultura de l'alumnat de les nostres escoles perquè puguem relacionar-se en igualtat de condicions

amb la resta de l'estat. Finalment, una llengua franca, l'anglès, ens permetrà compartir amb la resta del món de parla no hispana, la informació necessària per a viure en la societat del segle XXI i per a millorar-la. L'ensenyament de l'anglès no pot tindre, com a objectiu primordial, que l'alumnat parle aquesta llengua com els xiquets i xiquetes angloparlants, sinó que siga capaç de comunicar-se amb les persones de qualsevol indret del món que no sàpiguen ni català ni castellà.

Per a assolir aquests objectius cal utilitzar les metodologies més adequades i oferir la millor formació per a dissenyar un model adequat a les circumstàncies sociolingüístiques que acabem de descriure.

STEPV subscriu el pla plurilingüe d'Escola Valenciana

Allioli

El passat 14 de gener va tindre lloc una reunió entre la Federació d'Escola Valenciana (FEV) i STEPV-Iv per intercanviar punts de vista sobre l'educació plurilingüe. En aquesta reunió, es va constatar la coincidència entre les propostes de FEV i del Sindicat, i es va acordar treballar conjuntament en la difusió del Pla per l'Escola Plurilingüe que FEV havia presentat el passat desembre a la comunitat educativa, amb l'objectiu de sumar propostes i adhesions. En la reunió van participar els membres d'Escola Valenciana: Diego Gómez, Jaume Fullana i Àngel Martí. Per part de STEPV-Iv ho va fer una representació del Secretariat Nacional.

Les dues organitzacions van coincidir en el punt que la promoció del trilingüisme passa per la consolidació del bilingüisme i dels programes d'ensenyament en valencià i d'immersió lingüística. En aquest sentit, el Pla per l'Escola Plurilingüe assenta les bases per potenciar les capacitats lingüístiques de l'alumnat en les dues llengües oficials i en una tercera llengua, que s'introduiria a partir dels 4 anys.

Els efectes del **soroll** en el treball docent

Mingo Ortola

Que el soroll excessiu no és gens agradable ho sap de manera intuïtiva la majoria de la gent. De fet, potser identifiquen les millors vacances en llocs tranquils amb absència de soroll. Que el soroll produeix molèsties que poden acabar en malalties és ja una evidència científica i, així i tot, molta gent viu sotmesa diàriament a nivells de soroll perillosos per a la seua salut. Valguen com a exemples la població que viu prop dels aeroports, les grans vies urbanes, les zones d'oci o la contornada de les grans vies interurbanes. En aquest article ens introduïrem en la problemàtica específica derivada del soroll excessiu en l'àmbit docent, amb els principals riscos. També proposarem algunes solucions.

El so —i per tant el soroll— es caracteritza per la freqüència i la intensitat. Ambdós es mesuren amb l'ajuda d'un aparell: el sonòmetre. Per analitzar el soroll cal tindre en compte tots els elements que hi intervenen: el soroll exterior del carrer (el trànsit, unes obres a la via pública, una fàbrica propera...), el pati (en l'esplai o en la classe d'educació física, per exemple), les instal·lacions (la calefacció, l'aire condicionat, la cuina...).

Cal evitar l'alarmisme, perquè treballar en ambients amb el nivell de soroll que existeix en la majoria dels centres docents no presenta un risc imminent de pèrdua auditiva. Dit això, cal puntualitzar que hi ha centres al costat de vies de comunicació importants —l'IES 1 de Xest, l'IES l'Om de Picassent, l'IES Hort de San Feliu d'Alginet, el CP El Cid de Mislata, el Rei Jaume de Xirivella, la cooperativa Les Carolines i un llarguíssim etcètera— que són mereixedors d'estudis específics i mesures preventives.

Alçar la veu

Impartir classes en un entorn de nivell sonor elevat o amb unes condicions acústiques deficientes obliga el docent a fer un sobreesforç vocal que, si es manté en el temps, pot provocar-li lesions a les cordes vocals. D'altra banda, el soroll de fons obliga l'ensenyant a fer un sobreesforç d'atenció auditiva.

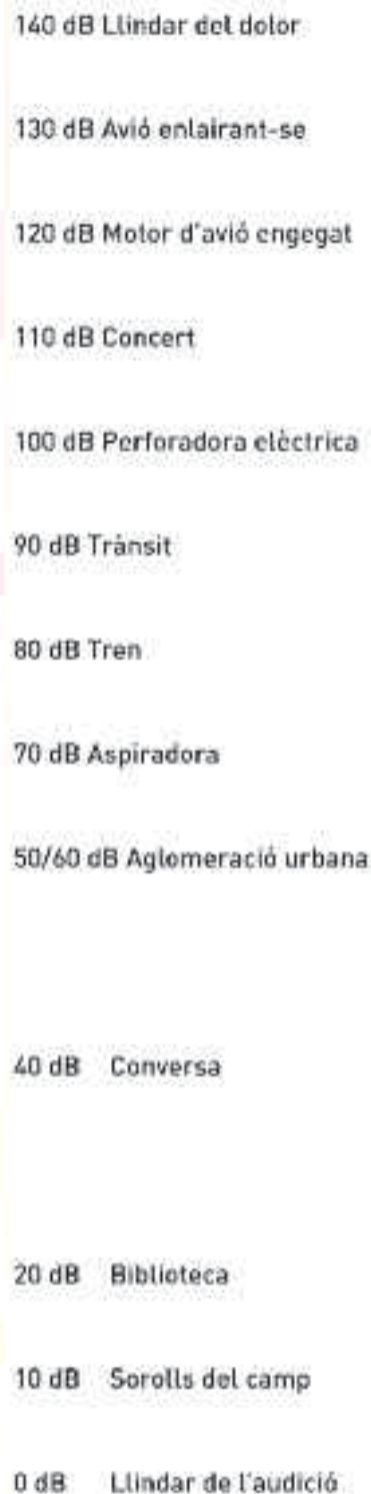
No totes les tasques són perturbades de la mateixa manera pel soroll. Són més susceptibles les que requereixen nivells d'atenció, concentració i tractament complex de la informació. I la tasca educativa reuneix totes aquestes característiques. No sols es pertorba la comunicació —amb nivells de 60 a 65 decibels—, sinó que disminueix la concentració i el nivell d'atenció de l'alumnat, i augmenta el nivell d'agressivitat i conflicte a l'aula, que obliga a pujar el to i intensitat de la veu i incrementar el nivell d'estrès del professorat.

Si, a tot això, hi afegim la inhalació de pols i/o un ambient molt carregat de CO₂, un sistema de ventilació inadequat, uns hàbits respiratoris incorrectes i un mal ús de la veu comptem amb totes les paperetes perquè se'ns presente una disfonia, una de les patologies més freqüents entre els docents.

Què cal fer?

És millor previndre que curar. Cal planificar el disseny i la ubicació dels centres. Cal allunyar les aules de les fonts de soroll i instal·lar-hi sistemes d'aïllament, com ara vidres dobles, pantalles absorbents o reflectants del soroll. També cal distanciar les aules dels recintes de joc, esport i música, aïllar acústicament les parets i sostres, escollir mobiliari de fusta —menys sorollós que el metàl·lic—, evitar la massificació de les classes i fomentar actituds i comportaments poc sorollosos. Individualment, hem d'aprendre a fer una articulació correcta dels sons a un bon ritme d'emissió: no fer crits, controlar el to de veu i el muscular, mantindre una bona hidratació i evitar canvis bruscos de temperatura. En determinats casos, pot ser recomanable la instal·lació d'algun sistema de transmissió de veu.

En tot cas, quan sospitem que els nivells de soroll són alts, hem de requerir els delegats i delegades de prevenció i la intervenció del comitè de seguretat i salut laboral. A ells, els correspondrà mamprendre en el seu cas les mesures correctores més adients per a resoldre el problema.

Conselleria paralitza els plans de prevenció en els centres

Allioli

El Comitè de Seguretat i Salut Laboral del sector docent no universitari ha denunciat davant el cap de la unitat de Seguretat i Salut Laboral de la Inspecció de Treball la manca de plans d'evacuació d'emergència o d'autoprotecció degudament aprovats i implantats en els centres educatius. El comitè denuncia la paralització quasi absoluta del compliment de les obligacions establides en la llei de prevenció de riscos laborals. Entre aquestes obligacions hi ha l'avaluació i identificació dels riscos laborals; la garantia de la salut laboral, a través de la vigilància de la salut i de la corresponent adequació o canvi de lloc de treball davant certs riscos; l'aprovació de plans d'emergència o d'autoprotecció davant incendis o altres incidències; la formació i informació al personal treballador dels riscos laborals; la creació de la persona coordinadora de riscos laborals del centre educatiu.

Els sindicats presents al comitè, entre ells STEPV, han recordat al cap de la Inspecció que és la tercera vegada que el comitè denuncia els incompliments de la Conselleria en aquesta matèria. Cal remuntar-se a gener de 2003, quan la inspectora de Treball va donar a Educació dos mesos de termini per a implantar el conjunt de mesures preventives abans esmentades, una situació que va desembocar en un llarg procés de negociació culminat en els acords de juliol del 2006 sobre obligacions preventives, uns acords dels quals la Conselleria es desvinculava l'octubre del mateix any. Això va motivar la segona denúncia, presentada el 27 de febrer de 2007.

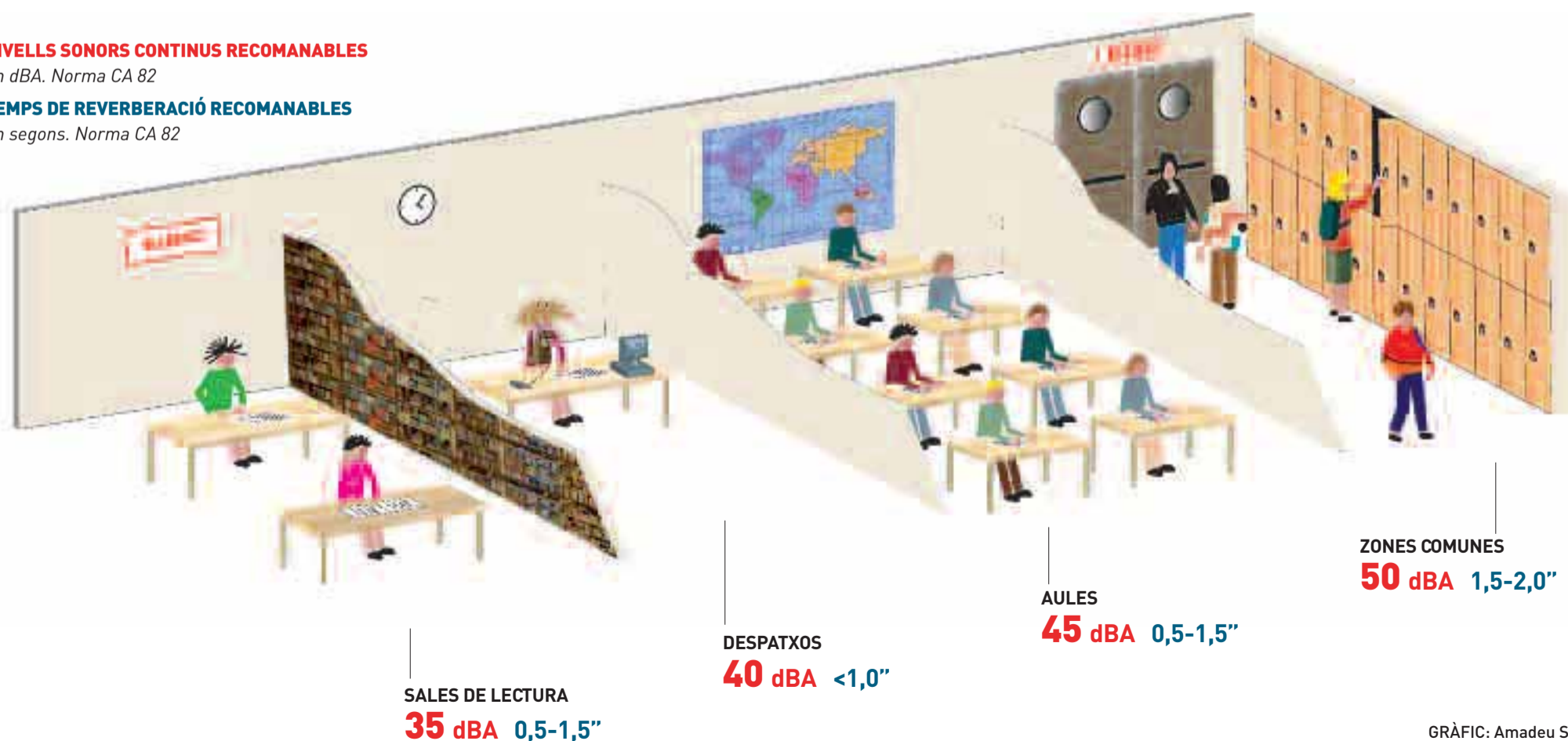
STEPV lamenta la "deplorable actitud" de la Conselleria d'Educació per incomplir els deures legals.

NIVELLS SONORS CONTINUS RECOMANABLES

En dBA. Norma CA 82

TEMPS DE REVERBERACIÓ RECOMANABLES

En segons. Norma CA 82

ALLEGRO MA NON TROPPO

Ecologisme i saber escolar

José Antonio Antón Valero

Ecologistes en Acció va celebrar al desembre el seu X Congrés Confederal a València, una trobada a què vaig tindre l'oportunitat d'assistir com a convidat i representant d'Entrepobles. No vaig deixar de pensar sobre si els ensenyants, i la societat en general, dediquem temps suficient a reflexionar sobre l'interés i la qualitat dels coneixements escolars del nostre alumnat, allò que anomenem coneixements socialment rellevants.

¿Eduquem des de la consciència que ens trobem en una fase històrica inevitable de decreixement, en haver superat els límits del creixement que actualment gaudim? Tot això amb cinc milions d'immigrants que, a pesar d'oferir treball barat, no han pogut evitar l'enfonsament de les finances i l'arrossegament d'aquesta economia de mercat, que ha obligat l'estat a salvar grans empreses i negocis. Caldria que ens preguntàrem si la Geografia i la Història que ensenyem investiguen la pujada del preu de les matèries i els costos socioecològics —cada vegada majors— que han generat aquesta "motxilla ecològica" que s'engrandeix amb megaexplotacions —vegem, a Amèrica Llatina, el Plan Puebla Panamá— o amb l'expansió de ports com el de València amb mercaderies procedents de països asiàtics, africans i llatinoamericans.

Un telèfon mòbil, per exemple, associa recursos explotats d'unes 500 vegades el seu pes. ¿podem fer-nos una idea de la quantitat de dòlars especulatiu flotants que el mercat ha arribat a tindre? Doncs sí: l'equivalent al cost d'un AVE Madrid-Sevilla que donara la volta a l'Equador... mil vegades!

L'avanç tecnològic sense control i l'hiperconsum han superat la biocapacitat ecològica que marca la fi d'aquest món feliç, amb una crisi multidimensional climàtica, alimentària, energètica, econòmica, d'hegemonia, globalment civilitzadora, de la modernitat i la posmodernitat. És també el temps de la reculada de les conquestes socials i d'un augment del control de les perifèries per part dels centres. És un model que ha beneficiat sobretot les classes mitjanes emergents del Nord i les seues elits —incloent-hi les de l'Est—, que ha cooptat les cúpules dirigents sindicals i polítiques, que ha generat més desigualtats socials i ha aprofundit en la feminització de la pobresa.

Quan pensem en els coneixements escolars desitjables, considerem de veres aquestes preocupacions i reptes?

El País Valencià, amb les víctimes de Gaza

Milers de persones van prendre els carrers en distintes ciutats del País —València, Alacant, Castelló, Elx, Alcoi, Dénia...— entre d'altres, contra el genocidi militar israelià en Gaza i per a exigir que acaben les brutals agressions contra la població palestina. Les entitats en solidaritat amb el poble palestí, van aconseguir reunir en distintes concentracions i manifestacions solidàries a la pràctica totalitat dels sindicats, associacions pacifistes i partits de l'esquerra. La presència de persones d'origen àrab va ser es va fer notar en totes les protestes concentracions, així com els mocadors palestins, lligats al coll de bona part de les persones manifestants. En les protestes, amb consignes contra el govern israelià, es va reclamar al govern espanyol que trenque les relacions diplomàtiques amb aquell país. Els comunicats de les entitats assistent van exigir el respecte al dret internacional i una intervenció decidida de les Nacions Unides que pose fi als atacs contra el poble palestí.

Ecologistes en Acció proposa "viure amb menys per viure millor"

El manifest de València apunta la responsabilitat dels països enriquits

Allioli

La necessitat de decreixere en la despesa global d'energia, de materials i en la generació de residus és la conclusió fonamental que es desprèn del manifest de València, aprovat en el X congrés confederal d'Ecologistes en Acció, celebrat el desembre passat en la capital de País. Durant deu

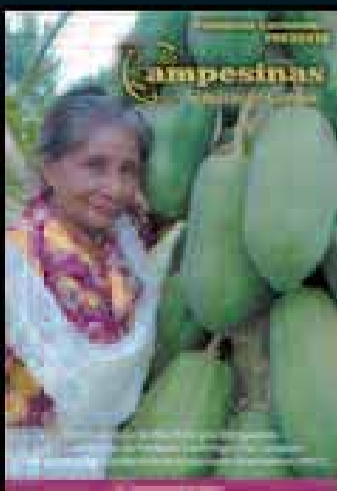
anys d'ecologisme social, es va alertar en el congrés, "quasi tots els factors fonamentals per a la vida han empitjorat: el clima, l'aigua, l'alimentació, la biodiversitat, la qualitat de l'aire, l'accés a recursos, etc.", i no s'ha superat "el conflicte bàsic entre un planeta amb recursos limitats i finits, i un capitalisme globalitzat basat en

el creixement il·limitat".

Ecologistes en Acció apunta que cal un decreixement, que "l'han de dur a terme especialment pels països més enriquits, els quals han imposat una societat de creixement construïda sobre la misèria de la major part dels éssers humans i sobre el deteriorament de l'entorn. Aquesta societat

ha superat els seus límits i ho ha fet, denuncien els ecologistes, a costa de les generacions futures i les desigualtats socials presents".

Per a Ecologistes en Acció, el principal repte social del decreixement és "aprendre a viure millor amb menys, reduir significativament l'ús de matèria, l'energia i els residus; ajustar el sistema de producció i consum especialment a escala local; i replantejar el concepte de treball per a prioritzar aquelles tasques que cuiden la vida, és a dir, no només les anomenades productives, sinó les reproductives, de protecció de la vida".

CAMPESINAS, SEMILLAS DE CAMBIO

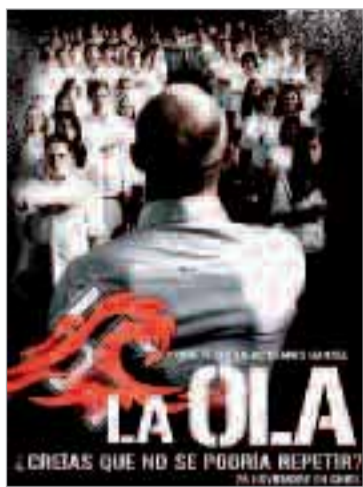
Realización y edición: Joaquín Zúñiga, Ridders Mejía. Guión: Joaquín Zúñiga, Ernest Cañada, Felix Zurita. Producción: Ernest Cañada y Alba Films para Entrepueblos, con la colaboración de Fundación Luciérnaga, Via Campesina y el apoyo de la Agencia Española de Cooperación Internacional. Duración: 25 minutos. Formato: DVD y guía didáctica. Año: 2007. Nacionalidad: Nicaragua.

El documento muestra el trabajo de tres organizaciones de mujeres campesinas —Anel Santa Catarina (Ixtahuacán, Guatemala), Centro Xoxilt Acalt (Malpansillo, Nicaragua) y el sindicato Conamuca (República Dominicana)— promotoras de cambios en las relaciones de género en sus propias comunidades y familias. Las mujeres fortalecen sus propias economías familiares mediante la producción orgánica de alimentos para los mercados locales y nacionales. La guía didáctica pretende sensibilizar al alumnado, preferentemente de secundaria y FPA, en la desigualdad entre las relaciones de género y la soberanía alimentaria: distribución sexual de los trabajos reproductivos y consecuencias; hábitos de consumo e impacto sobre las condiciones de vida y de trabajo de las mujeres y la destrucción medioambiental. La guía incorpora una ficha con actividades, bibliografía y otros recursos complementarios.

Distribución (gratis hasta agotar existencias): Solicitud mediante correo electrónico a JOSEANTON@terra.es

FENT CAMÍ

EN PANTALLA

De l'ona al sisme submarí

Begoña Siles Ojeda

Vicky Cristina Barcelona

Director i guionista: Woody Allen. Repartiment: Javier Bardem, Penélope Cruz, Scarlett Johanson, Rebeca Hall. Fotografia: Javier Aguirresorabe. Productor executiu: Jaume Roures (Mediapro). País: EUA, 2008.

La història de la pel·lícula *La ola* s'inicia amb aquesta pregunta: "Penseu que ara per ara Alemanya pot convertir-se en una dictadura?". La planteja un professor d'un institut alemany, el senyor Wenger (Jürgen Vogel), als alumnes de l'assignatura d'Auto-cràcia durant la setmana de projectes.

La pregunta és coherent dins del contingut de l'assignatura. Igual de coherent com ho serà la metodologia aplicada pel professor per a explicar en què consisteix un govern autocràtic. És a dir, per a representar una part de la teoria de l'assignatura en la pràctica.

Dins de l'aula, s'hi escenificaran tots els elements que caracteritzen un govern autocràtic: disciplina, autoritat, uniformitat en el vestir, una manera de saludar, un nom per al nou moviment, l'ona —d'ací ve el títol del film—, un símbol, etcètera.

Perfecte. El professor, el senyor Wenger, ha aconseguit interessar pràcticament tots els estudiants en el contingut de l'assignatura. Un interès que els alumnes extrapolen més enllà de l'aula. Tots s'identifiquen amb l'uniforme, amb la salutació, amb els membres que formen el moviment *La ola* fins al punt de comprometre's i defensar-se entre ells. En definitiva, estan orgullosos de formar-ne part. La contrapartida, com en tot govern autocràtic, serà crear el terror entre aquells que qüestionen el grup o no en formen part.

Democràcia enfront d'autocràcia

La ola planteja una qüestió interessant: per què a uns alumnes d'institut els resulta tan fàcil identificar-se amb un model d'organització autocràtic —diametralment oposat al democràtic— sense qüestionar-lo. Són els mateixos protagonistes els que contesten: "En *La ola* hem trobat compromís, lleialtat, respecte, unitat...". Com veiem, es tracta d'uns valors, com ells mateixos assenyalen, oposats a d'altres com l'individualisme, el consumisme o el nihilisme de la nostra realitat.

Tots podem estar d'acord a considerar els primers com a "valors autèntics", per la seua intensitat ètica. Des d'aquest consens hauríem de reflexionar sobre el fracàs que suposa no haver aconseguit que certa joventut relacione eixos valors amb la democràcia, i en canvi sí que els identifique amb un règim la veritat del qual sempre se situa en el món del terror.

ENXARXATS

Joan Cortés

Plagueta escolar

http://plaguetaescolar.blogspot.com/2008_06_01_archive.html/
Era només qüestió de temps que els blocs acabaren formant part de l'activitat docent i de les experiències educatives. Una vegada hi trenques la mà es fa ben difícil renunciar a una eina transversal com aquesta.

Especial Bolonya

<http://especialbolonya.wordpress.com/>
La declaració conjunta dels ministres europeus d'Educació reunits a Bolonya el 19 de juny de 1999 fou la meta d'efecte retardat que ha fet esclatar les protestes a les universitats i als carrers de la vella Europa. Un altre Maig del 68?

Cinema en la nostra llengua

<http://www.totcinema.cat/>

Hi ha de tot, gent que està a favor dels doblatges i gent que els detracta. Hauran de passar molts anys, però, perquè els espectadors preferisquen veure una pel·lícula en versió original sense subtítols. Mentrestant, l'espanyol hi és el més emprat.

Un Nadal diferent

http://stepv.intersindical.org/enxarxats/nadal/index_nadal.htm/
Aquesta vegada us recomane un web de la pròpia collita, un caldo macerat als nostres barrils. És complicat apartar-se de la senda que marquen les grans empreses comercials, que durant el Nadal fan el seu agost. Bon profit.

NATURA VALENCIANA

L'etimologia de les plantes (II)

Joan V. Pérez Albero

A l'anterior edició ens referíem a l'etimologia dels noms d'alguns dels bolets més preats i coneguts. Ara toca el torn a les plantes. Déiem que el nom científic està format per dues paraules en llatí; la primera, en majúscules, fa referència a l'espècie i, la segona, en minúscules, al gènere. Les dues paraules que conformen el nom, normalment procedents del llatí o del grec, solen fer referència a algunes de les propietats que presenta en relació amb la forma o la mida, el lloc on viuen o el lloc de procedència, l'ambient on viuen, els colors, propietats medicinals, etc.

Plantes com la sàlvia (*Salvia officinalis*), el romer (*Rosmarinus officinalis*), la calèndula (*Calendula officinalis*) o l'espàrrec (*Asparagus officinalis*), etc. Doncs bé, el terme *officinalis* a què fa referència ens està indicant que són plantes amb propietats medicinals; prové del llatí *officina*, el magatzem on es depositaven les herbes medicinals, que després esdevindria la farmàcia.

També amb referències medicinals tenim altres vocables com ara, *vulneraria*, "que cura ferides" (*Anthyllis vulneraria*), o *ruta*, "que protegeix" com la ruda (*Ruta graveolens*). La mateixa paraula *salvia* ens aporta el significat de "curar".

En referència als colors, els vocables *album*, *alba* o *albidus* es refereixen al color blanquinós de la planta: l'estepa (*Cistus albidus*), coneguda en castellà com *jara blanca*, o el xop blanc (*Populus alba*) en contraposició al xop negre (*Populus nigra*).

El borró és una gramínia que creix a les dunes; d'ací el nom d'*Ammophila arenaria*. S'utilitza *arvensis* per a indicar-nos que creix als camps cultivats, com la corretjola (*Convolvulus arvensis*), o els termes *acuelatus* o *aquifolium* per indicar-nos que punxa, que té espines; així el galzeran (*Ruscus acuelatus*) (cast.: *rusca*) o el grèvol (*Ilex aquifolium*) (cast.: *acebo*).

El terme *pendula* ens indica "que penja", com els aments del bedoll (*Betula pendula*) (cast.: *abedul*). El terme *sempervirens* assenyalava que "sempre està verd", com el boix (*Buxus sempervirens*), i *saponaria* és relatiu al sabó, com l'herba sabonera (*Saponaria officinalis*). La llista és llarga, ací ens hem referit només a uns pocs exemples.

SAÓ, la revista decana del País Valencià, en perill

Intersindical s'afegeix a la proposta de col.laboració, i tu també pots fer-ho!

CRIDA DE SAÓ

Necessitem de la teua col.laboració.

Imaginem que ja coneixes SAÓ, una revista feta al País Valencià i en valencià, i que porta 32 anys (!) eixint cada mes, per tal de fer un poc més digne el nostre País. Doncs bé, la nostra benvolguda Conselleria de Cultura no ha respectat les canes i, sobtadament, ha anulat tots els contractes que mantenia amb la revista (principalment, els exemplars que rebien centres d'ensenyament i biblioteques). No podem amagar que aquest colp ha fet perillar el nostre futur, fins al punt de plantejar-nos el tancament de la publicació periòdica més antiga del nostre País. Afortunadament, hem pogut salvar, de moment, la situació. Per tot això, és necessari el teu suport, i el dels teus contactes: fes-los arribar la butlleta de subscripció, a fi d'aconseguir augmentar el volum de persones, grups i institucions que ens facen costat. Gràcies per la teua estima i col.laboració.

<http://www.intersindical.org/docs/ajudemSAO.html>

EL RACONET DE PAU

Xela

—I SI ENS APLUNTEM ALS ESTATS UNITS? ALLÀ TOTA LA PENYA PARLA UN ANGLÉS QUE FLIPES! A MÉS, ENTRE OBAMA O CAMPS, HILLARY O RITA, YOGUI O FONT DE MORA, LA VERITAT ÉS QUE NO HI HA COLOR.

ESCRIT AHIR

'València Cultural' o el petainisme possibilista

Ferran Pastor Belda

El passat novembre, en el dinar de l'Assemblea d'Història de la Ribera, a Guadassuar, l'amic Cèsar Ferrandis i un servidor vam tenir la sort de compartir taula amb l'escriptor Josep Lozano, el vicepresident de l'Associació de Cronistes Locals de la Comunitat Valenciana, el senyor Estalric, d'Antella, i altres amics. Inesperadament vaig confirmar *in situ* algunes reflexions que m'havia fet sobre les successives generacions valencianistes. El cronista Estalric personificava la generació que havia salvat els mobles amb les revistes *Sicània* i *València Cultural*, a cavall dels anys 50 i 60. Lozano representava la generació de *Gorg*, una descarada entrada en la modernitat que la generació de la revista *València Semanal*, representada a la taula per Vicent Climent, havia consolidat en la democràcia. Tornant a les reflexions, l'abisme que separava els continguts, l'estètica i el públic de *València Cultural* i *Gorg* no era explicable només per l'inexorable pas dels anys, puix entre la fi de la primera (1964) i l'inici de la segona (1969) només s'havien escoltat uns pocs anys. Tampoc em satisfia del tot l'explicació tan estesa que tot ho remetia al canvi econòmic i social dels anys seixanta. Naturalment, és tot això i alguna cosa més, com el desencís absolut per a promoure determinades iniciatives culturals en el marc franquista que una minoria "possibilista" havia practicat. *València Cultural*, en definitiva, és la fi d'aquest *petainisme* —el terme és d'Alfons Cucó— actiu i públic representat pel seu director Vicent Badia i Marín, que també tenia representants insignes a Lo Rat Penat —Manuel González Martí— i a la Societat Castellonenca de Cultura —Àngel Sánchez Gozalbo, regidor franquista a la capital de la Plana, entre altres càrrecs.

Si ens endinsem en els 52 números de la revista trobem una decidida defensa de la supervivència cultural —sempre considerant el difícil context i les servituds degudes al Règim—, manifestada en campanyes per l'ús de la llengua en tot tipus d'actes religiosos i civils, la divulgació de textos de temps de la República, com ara tota la contraportada del número 41-42 (1963), "Necessitat d'una ensenyança valenciana", de Carles Salvador, i articles denúncia com el de "¡Levante feliz! o la Ventafocs?", de Josep Albero. Potser el vincle perdut entre *València Cultural* i *Gorg* és l'editorial que dedica el penúltim número de la primera revista a l'intent de convertir *València-fruits* en un diari. Bon any.

ESCRIT AVUI

Trabajo por proyectos en el aula: descripción, investigación y ...

Francisco J. Pozuelos Estrada
Publ. del MCEP. Morón de la F. 2007. 236 pàg.

El treball per projectes —abordar el currículum per temes rellevants, no per assignatures— representa un dels referents que més ha impactat en el professorat innovador i inquiet. El material conté fonaments teòrics i experiències reals, visibles en el CD.

La soledad del trabajador globalizado

Juan José Castillo
Los libros de la catarata. M. 2008. 158 p.

La globalització i les noves condicions laborals estan provocant treballadors més solitaris, més aïllats i amb menor capacitat d'acció col·lectiva i de socialització. L'autor aposta per una pràctica de la sociologia del treball amb i pels actors socials.

Educación, medio ambiente i didáctica del entorno

Antonio Ruiz Heredia
Popular. Madrid 2008. 186 pàg.

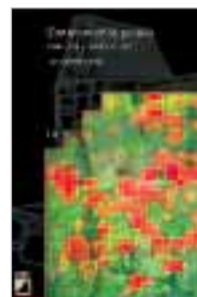
L'autor defén que l'educació ambiental és patrimoni de tota la població i considera un error creure que és només una tasca de l'escola. És responsabilitat dels educadors ambientals, diu Ruiz Heredia, acostar els ciutadans al medi rural i natural, i també a la ciutat.

La red en la ciudad. Anuario de movimientos sociales 2008

Pedro Ibarra, Elena Grau (coord.)
Icaria. Barcelona 2008. 277 pàg.

La ciutat transforma identitats i crea greuges que generen respostes col·lectives. L'anuari proposa respondre col·lectivament contra l'espai global des del local perquè "serà molt difícil construir alternativitat sense comptar amb els grups de ciutat, dels territoris".

(Con)vivire en la paraula. L'aula com a espai comunitari

Juan Sánchez-Enciso
Graó. Barcelona 2007. 198 pàg.

Aquest professor de secundària presenta el testimoni de la lluita i el compromís per a bastir des de l'amor i l'exigència, un espai on els joves aprenen a usar la llengua, a gaudir-ne i a entendre-la com a membres d'una comunitat d'aprenentatge.

Creure en l'educació. L'assignatura pendent

Victòria Camps
Edicions 62. Barcelona 2007. 173 pàg.

"El principal problema amb què es troba l'educació és la falta de fe", diu l'autora, que reclama tornar a creure en valors com el respecte, la convivència, l'esforç, la llibertat, eliminar alguns prejudicis i convèncer-se que aquestes actituds es poden ensenyar.

Cultura digital y movimientos sociales

Igor Sádaba, Àngel Gordo (coord.)
Libros de la catarata. Madrid 2008. 318 pàg.

La tecnologia i la política no són espais diferenciats. Aquesta tesi travessa aquest volum, on es nega la neutralitat i asèpsia de la tecnologia —monopoli exclusiu d'enginyers i científics— i reivindica un canvi social que ha d'operar també en aquests àmbits.

Educar para la diversidad en la escuela actual

Jesús Molina, Nuria Illán
Eduforma-MAD. Alcalá de Guadaíra 2008. 194 p.

Després de quatre anys d'investigació en un IES de Múrcia, els autors proposen una nova manera d'abordar la diversitat, enfrontada als plantejaments pedagògics conservadors. S'hi aposta per una educació solidària i respectuosa amb les diferències.

Medios, modernidad y tecnología. La geografía de lo nuevo

David Morley
Gedisa. Barcelona 2008. 317 pàg.

Morley, professor d'estudis culturals, presenta una insòlita perspectiva desoccidentalitzada que desarticula la idea que "nosaltres" hem arribat a la fi de la història, i mostra coincidències i continuïtats suggeridores entre tradició i modernitat, entre màgia i tecnologia.

El marc legal dels ensenyaments artístics superiors, a debat

Els nous plans d'estudis poden ser un pas decisiu per a la convergència amb la universitat i amb Europa

El Consell Superior d'Ensenyaments Artístics (CSEA), dependent del Ministeri d'Educació, està estudiant els esborranys dels reials decrets que afecten la nova estructura i els continguts de cada un dels ensenyaments artístics superiors (EAS). L'administració ha presentat també un esborrany de real decret marc sobre aquests estudis, per tal de reunir i desenvolupar els seus aspectes bàsics i la seua ordenació. Tot plegat, esdevindrà el marc legal de referència per a desplegar els plans d'estudi d'aquestes disciplines en l'espai europeu d'educació superior (EEES). STEPV ha advertit que l'actual és "un moment crucial per a la definició, impuls i dignificació dels ensenyaments

artístics", i que el debat sobre el seu futur, "ha de ser obert, transparent i participatiu i ha de comptar amb la participació i la veu del professorat".

Els aspectes més rellevants de la proposta del real decret marc sobre aquests ensenyaments són l'establiment de dos cicles i dues titulacions, superior i màster, amb directrius per al disseny dels títols i la denominació a què condueix cada cicle; la fixació de l'accés als ensenyaments; la regulació de les condicions per a l'expedició del suplement europeu al títol; el reconeixement i la transferència de crèdits; la mobilitat de titulats, estudiants i professorat; l'avaluació i la qualitat; la regulació de l'autonomia dels centres.

Un informe elaborat per una comissió de professionals del CSEA, ha conclòs que la normativa en estudi hauria de ser "més ambiciosa, i apostar de manera decidida per convergir amb la universitat". Aquest informe reclama la incorporació del tercer cicle de doctorat i l'establiment d'una organització específica dels EAS, en règim d'autonomia, per tal d'acostar aquests ensenyaments als universitaris, i afrontar així de manera conjunta la convergència europea. També es proposa unificar la normativa i remodelar els registres de títols. Finalment, es proposa adoptar una estratègia decidida per a iniciar un canvi estructural, "amb mesures legislatives i de qualsevol altre tipus". Per la seua banda, el ministeri, que espera els dictàmens del consell escolar de l'estat i el d'universitats, manté reticències per a establir el tercer cicle de doctorat i materialitzar la convergència d'aquests estudis amb el sistema universitari.

Al País Valencià, el debat es presenta en paral·lel al desenvolupament normatiu de l'Institut Superior d'Ensenyaments Artístics (ISEA), que també ha de buscar l'encaix en la nova regulació estatal dels ensenyaments artístics.

Més informació: <http://www.intersindical.org/stepv/ensenya/bartidiseny.htm>

L'Escola de Castelló, al servei de la societat

Francesc Aguilar / Ismael Barbé

Francesc Aguilar

A l'Escola d'art i superior de disseny de Castelló de la Plana (EASD) comptem amb més de 400 alumnes, repartits en cinc cicles formatius de grau superior i en dues especialitats d'estudis superiors de disseny. Tenim cicles de paviments i revestiment, ceràmica artística, il·lustració, gràfica publicitària i projectes i direcció d'obres de decoració. Els estudis superiors de disseny que impartim són disseny de producte i disseny gràfic.

Volem optimitzar el servei a la societat en la formació de dissenyadors sobre la base d'un model educatiu que impulsa la innovació i la qualitat dels ensenyaments artístics. Amb aquesta visió hem arribat a l'any 2009 en que celebrem el vint-i-cinc aniversari.

El procés d'adaptació dels nostres ensenyaments a l'espai europeu d'educació superior que s'inicia amb la LOE, implica tant els ensenyaments d'arts plàstiques i disseny com a conservació i restauració o les arts escèniques (música, dansa i art dramàtic).

L'estat exerceix competències a l'hora de les titulacions i dels nous plans d'estudis de graus i postgraus artístics i l'administració autonòmica té competències quant a l'organització administrativa dels estudis, centres educatius i personal, encara que és important la que es reserva als centres educatius, una autonomia pedagògica, d'organització i de gestió equivalent a la universitària.

Pel que toca a l'estat, amb la col·laboració del Consejo Superior d'Enseñanzas Artísticas està a punt de publicar una llei marc d'ensenyaments artístics a partir de la qual es podran crear els nous plans d'estudis de graus i postgraus.

Al País Valencià, s'ha creat fa dos anys l'Institut superior d'ensenyaments artístics (ISEA-

CV). Esperem superar la paralització de l'administració a l'hora d'ampliar plantilles o implantar nous estudis als centres. El rendiment i optimització de les nostres instal·lacions demanen l'expansió dels nostres ensenyaments, la qual cosa precisa l'ampliació i diversificació de l'oferta educativa. La qualitat en l'educació demana consolidació de llocs de treball.

Pel que fa al professorat, la nostra escola viu la incertesa del moment molt intensament. El grau

d'interinitat en els nostres ensenyaments és molt superior al dels ensenyaments mitjans. L'anterior conseller d'Universitats i Empresa, en promoure la llei de ISEACV, va prometre públicament que el personal milloraria de situació o almenys es quedaria igual amb tots aquests canvis. Pensem, no obstant això, que aquests temes no podran ser tractats soterradament al marge dels implicats, sinó abordar-los obertament amb tota la comunitat educativa afectada.

Per últim, el que més importa: els nostres alumnes i titulats, per als quals l'actualitzem i millorem contínuament els sistemes d'ensenyament. Quant a l'espai europeu d'educació superior, la nostra escola va obtenir el curs passat la carta europea Erasmus i enguany estrenem intercanvis d'alumnes i professors. D'altra banda, les noves tecnologies de la informació i el coneixement s'han incorporat plenament al centre, i ara només ens falta el permís de l'administració per a oferir a l'alumnat la modalitat d'educació a distància.

Per la gran demanda social, des del curs 2004/05 seguim demanant curs la implantació dels estudis superiors de disseny d'interiors — dels quals ja disposen les comarques alacantines i valencianes — i que fins ara ens són denegats. Així mateix, volem que s'implanten en el nostre centre tots els estudis superiors de disseny per als quals tenim competència. En l'àmbit del disseny, les comarques de Castelló han de disposar de la mateixa formació pública, diversa i de qualitat, que ja existeix a la resta del País Valencià.

El CSEA, un òrgan consultiu

Seu de l'EASD, a València /Amadeu Sanz

El Consell superior d'ensenyaments artístics (CSEA), creat amb la promulgació de la llei d'educació (LOE) i adscrit al Ministeri d'Educació, és l'òrgan consultiu de l'estat i de participació sobre aquests estudis. Funciona en ple, en comissió permanent i en altres d'específiques, i està integrat per una presidència, tres vicepresidències, una secretaria i setanta consellers.

Entre les funcions del CSEA hi ha les següents:

- Elaborar propostes al ministeri sobre l'ensenyament, la investigació, la informació i la projecció social dels ensenyaments artístics, així com amb la promoció dels professionals relacionats amb elles.
- Informar, amb caràcter preceptiu, sobre les normes relatives a l'estructura i els continguts bàsics dels diferents estudis, la seua avaluació i la regulació de les condicions per a l'oferta d'estudis de postgrau en els centres.
- Informar sobre altres disposicions sol·licitades pel MEC.
- Emetre informes, per pròpia iniciativa o a petició del MEC, i prestar el seu assessorament en matèries relacionades amb els ensenyaments artístics.
- Aprovar i fer públic un informe anual sobre l'estat i situació dels ensenyaments artístics.
- Altres funcions que li puguin ser encomanades.

Tant en el plenari com en la comissió permanent, STEPV compta amb una representació, a través de la Confederació STES-Intersindical.